

repertoár malé scény rms

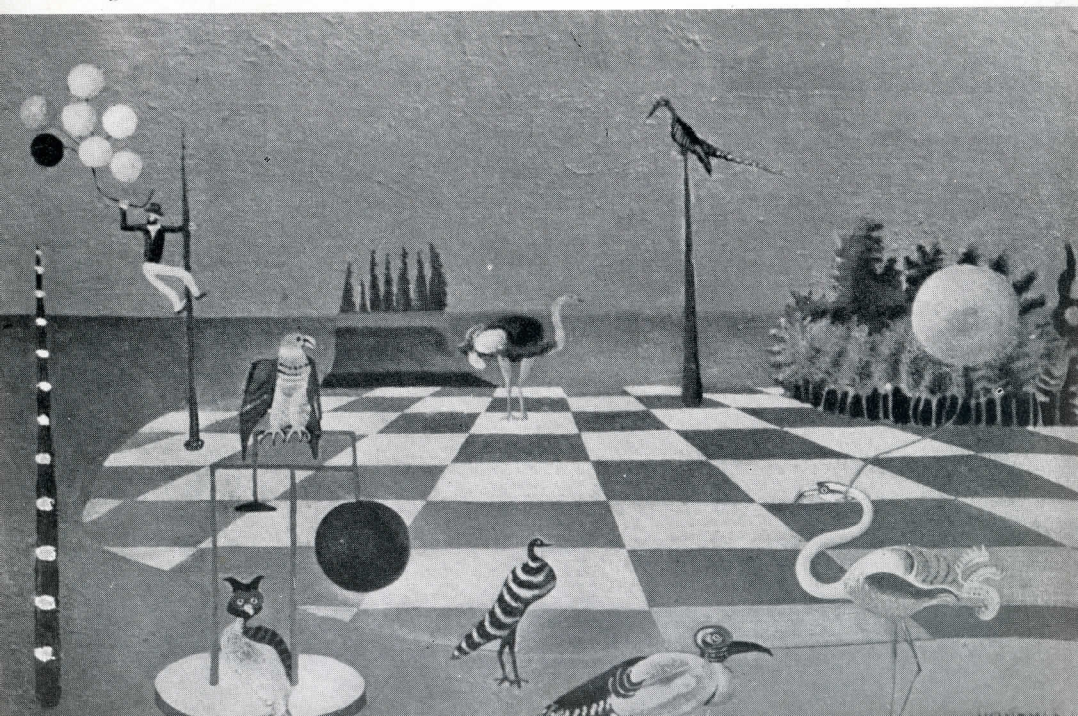
ROČNÍK 4 | 1966 | ČÍSLO 1

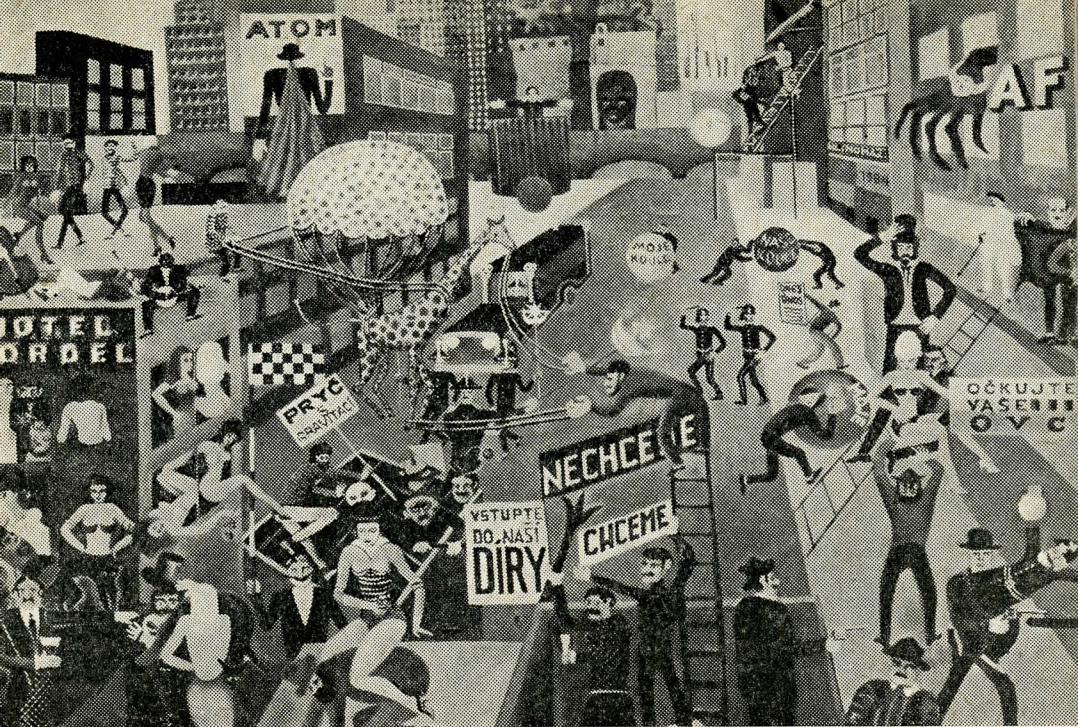

1

2

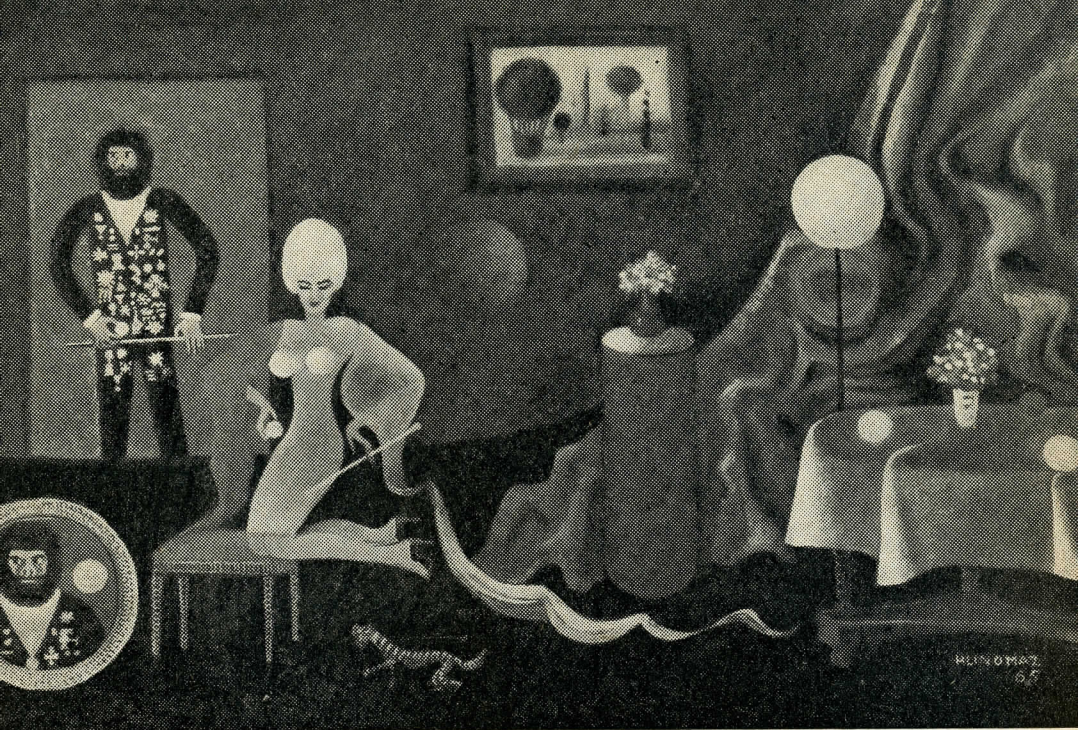
3

Josef Hlinomaz

1 Ženy ve spolupráci s policií
pronásledují
Dona Juana (vpravo dole)

2 Muž, který se chce zavděčiti
sedmi ptákům

3 Za pět minut dvanáct

Vyznamenaný kouzelník s chotí

MARKUS VALERIUS MARTIALIS

Nápis k papírům většího formátu

Nikoli
to není malý dar
když ti dá básník listů pár —
a
vydrží to
— na tom dárku —
nenapsat nic
ba ani čárku

Nápis k cvičnému papouškovi

To
co od vás slyším stále
i mně se říct podaří
Od sebe sám umím ale
říkat:
Buď zdrav
císaři!

Nápis na volský mozek

Pohořel jsi mezi právníky
a teď sekáš hrozné veršiky
přijmi proto vhodný dáreček

zdvojnásobí um tvůj
volský mozeček

To co recituješ krásně
jsou mé
a ne tvoje básně!
Blekotání nám však praví
že je něco též z tvé hlavy

Přebásnil Radovan Krátký
Z knihy Posměšky a jízlivosti, kterou vydalo
SNKLU

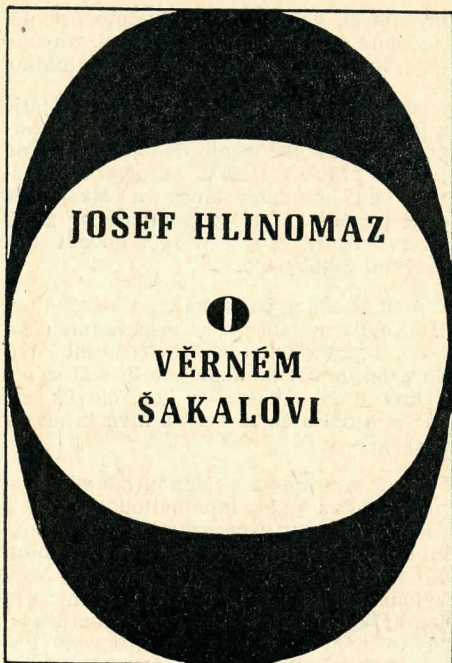
JSEM ČECHOSLOVÁK, čili vnitrozemec. A jednoho večera jsem se ocitl v jedné zemi u moře, v přístavu, a bylo to pro mne něco tak nového a neobvyklého, že, jsa všecek okouzlen, podtrhl jsem náladu, která se mne zmocnila, tím, že jsem vypil asi tak litr vína.

Jsa úplně sám a neovládaje nižádný jazyk kromě mateřštiny, potuloval jsem se v přístavu a připadal jsem si, jako bych byl někým jiným. Zmocnila se mě zkrátka naprostá romantika. A dobře věda, že mi nikdo nerozumí, říkal jsem hlasitě a česky asi toto: Tak tady jsem, holoubkové a cizáci. Tady jsem a nikdo z vás neví, co jsem zač. A ani já sám to vlastně nevím, a ani to v tento večer vědět nechci. Dejme tomu, říkal jsem si, že jsem ztratil paměť. Hotovo, a teď mě tady máte. A jelikož nejsem padavka, já už se o sebe postarám, žádný strach. A abych se utvrdil, prokládal jsem svoji řeč sem tam cizími slovy. A protože jsem zároveň žvýkal salám, znělo to náramně exoticky a skoro pohádkově.

Žvýkám tedy a koukám kolem a najednou vidím, podivný pes zírá na mě hladovýma očima. A sakra, povídám, dort ist der Hund, très joli chien, haudujúdu, Mister dog. A plácaje na stehno, nabídl jsem mu zbytek salámu.

A hle, už jsem nebyl sám, získal jsem přítele, který mě pak po celou noc neopustil. Cítil přímo mé sympatie. Ani na chvíli jsem například nezapochoyboval, že jde o psa, i když vypadal spíše jako hodně velká hyena žíhaná. Hyena je zbabělá. Tento pes přijal salám s důstojnou samozřejmostí. A šel ihned se mnou jako rovný s rovným. Potulovali jsme se nezávazně a občas jsem se zastavil, abych svého přítele poplácal, říkáje mu: Tak vidíš, ty kluku, pojď, někde se podíváme. A skutečně, podívali jsme se.

Mimochodem, měl jsem na sobě pruhované tričko jako každý druhý, a nemít brýle, vypadal jsem jako námořník. Možná, že jsem neměl přece jenom takové svaly, jak by se slušelo. Ale jsem dosti tlustým jedincem, abych při dobré vůli mohl být považován, dejme tomu, za lodního kuchaře. Nejsem umřitko, i když nemám mozoly na ruce, ale přesto dal jsem pro jistotu ruce do kapes. Vlastně jenom jednu, protože druhá třímala nedopitou láhev.

Jdeme. Víš co, povídám psovi, budu ti říkat Šakal. Protože tak nějak jsem si vždycky šakala představoval. Podíval se na mne pohledem, který říkal, prosím, jak je libo. Jdemel povídám tedy Šakalovi, a najednou jsme v uličkách tak úzkých, že to dál nejde. A pes vyskakuje na mne a pokud to jde, mě olízuje. Hygienu, myslím si, vezmi đas. Zamiloval si mě, o tom není pochyby.

A jdeme teď trochu po schodech a najednou slyšíme z dálky řev a křik. Jdeme tím směrem a už jsme u vchodu do nějakého dvora a z toho dvora se ozývá halas, tartas, kravál a zpěv. Povídám: Šakale, tady je ten podnik, kam se podíváme. A dopřím jsem zbytek vína. Ty kluku psí, povídám, buď věrný a počkej tady na mě. Možná, že je to tam nebezpečný, já to vočíhnu.

To řka, vstoupil jsem do kraválu. Z toho dvora šly někam dolů schody, ale nebylo jich moc, asi tak pět. A co vidím, sklep a několik obrovských sudů s pípmi a kolem spousta mužů v pruhovaných tričkách nemlich jako já, až na brýle. A spousta žen. Jak tak po nich koukám,

myslím si, vy asi, dámy, budete pravděpodobně velice pochybné pověsti. Na mou duši, ani jedna nevypadáte na nevíniatko.

A mezi dvěma sudy sedí chlap a čepuje z jednoho sudu víno bílé a z druhého červené. Každý má svoji nádobu, většinou pije se přímo z lásky. Automaticky dávám mu prázdnou láhev a říkám, že chci červené. Natolik jsem místní jazyk už zvládl, že jsem cizí řeči dovedl říci červené jakoby nic.

A tu koukám, že se směrem ke mně potácí opilý námořník v prostředních letech, s neoholenou vizáží. Něco mi povídá a jak mluví, koukám, že kravál se poněkud utišil. Vidím, že ten člověk má červené oči a že se na mě dívá krhavým zrakem.

A už je u mne a najednou mě vši silou plácne přes záda lopatovitou rukou a řekne něco, čemu nerozumím, ostatní námořnictvo vypukne v pirátský chechtot. No nazdar, myslím si, je to blbý! Není vyloučeno, že mi tady, jak se říká, nabídnou držku. A dále přemýšlím v tom smyslu, co mám dělat. A zatím chlap putykář natočil víno do mé láhve a já platím, a jak tak přemýšlím, že hostinský je solidní, že mi dal správně nazpátek, námořník mě znova plácne přes záda. A dal, pacholek, do toho sílu, bolí to děsně. A zase ostatní osazenstvo řve smíchem. A pak, když na žertování nijak nereaguji, vždycky řekne něco francouzsky, pak německy, italsky a anglicky (to ještě rozeznám), a po každé mě plácne přes záda, a pokaždé o něco silněji než předtím. Zjišťuje zřejmě, jaké jsem národnosti, a po každém plácnutí ozývá se ďábelský řev ostatních námořníků a námořnic. A někteří dokonce vstávají a jdou k nám. Teď mě začínou plácát, až mě třeba i uplácají, myslím si. A přemýšlím horečně.

Myslím si, neimponuji jim, naopak, jsem jim pro legraci. Mám děsný strach. Třeba mají nože a tak dále. Ale zároveň si říkám, nedá se nic dělat, nebudu se oteďka chovat zbaběle. Udělám to přinejhorším jako Gabin. Jednou v životě lajsnu si krapet hrdinství. Vážím metrák, myslím si, jestli mě ještě jednou plácne, řachnu ho pěstí přímo do neholeného rypáku. To by bylo, aby neupadnul, jestli se do toho pořádně opřu. A mají-li mě už zmlátit, ať vím, že se jednou v životě za-

chovám hrdinsky. A ještě uvažuji, nebylo-li by výhodnější napřed jej kopnout do holeně a pak teprve mu ji ubalit. Ale pak si myslím, že pěstí to postačí. Je vožralej, uvažuji, neucukne. Chytí to naplno.

A opanoval mě děsný klid. Pomalu a téměř něžně jsem odstrčil chlapa na vzdálenost natažené paže od sebe. A česky jsem prohodil: Asi teď dostaneš přes držku. A pravou rukou jsem se zhluboka napil červeného vína z právě našenkované láhve. Pak jsem položil láhev na zem, sundal jsem si brýle a vstrčil je do kapsy. A protože byl už zase u mne, znovu jsem jej pomalu odstrčil. Trochu jsme si koukali do očí a já už jsem si teď jenom s naprostým klidem myslil, jak na mě sáhneš, máš ji. A s tělem v tričku jsem udělal něco podobného, jak když se Fryštenský dával fotografovat. A viděl jsem, že chlap přece jenom trochu zaváhal, má-li to risknout. Námořnictvo kolem jej povzbuzovalo, koukali jsme na sebe a vypadalo to dost nepěkně. Rozvažoval, má-li mě ještě jednou plácnout, a ti kolem vykřikovali snad něco v tom smyslu, jako aby se nebál, že za ním stojí celý kolektiv vrahů. Tak se mi to aspoň jevilo.

A teď to vypadalo, že si to rozmyslel a že mě přece jenom plácne a trochu udělal jakoby pohyb pravou rukou. Jenom pozor, abych se pořádně střelil, myslím si. Pak mě utlučou. Ale pokud lze, tvářím se jako Gabin.

Ale chlapisko najednou strnulo nehybně, a i všechen hluk ustal. Jenom vedle mne ozvalo se příšerné zavrčení, až jsem se vylekal. Podívám se dolů, co nevidím. Přítel šakal celý zjezený vrčí jako mašina a dívá se upřeně na chlapa. Z úst tebou mému příteli sliny a chlap dívá se mu do očí a couvá. A šakal poskočí trochu dopředu a pokud lze, ještě víc vrčí. A není to již hyena, ani šakal, je to vzteklý vlk, jde z něho hrůza. Sám se klidím poněkud stranou a jenom pomalu chápu, co se vlastně děje. A jak tak s námořníkem na sebe koukají, mají oba stejný krhavý pohled. Jenže pes nemá strach, v tom je ten rozdíl.

Myslím si, teď bude nejlíp zmizet. A jdu pomalu za námořníkem a když tento mizí někde mezi sudy, jdu pomalu směrem k východu na dvůr s láskou v ruce. A pes jde za mnou a nikdo už se nesměje. Cení zuby, vrčí a rozhlíží se, neprojeví-li ně-

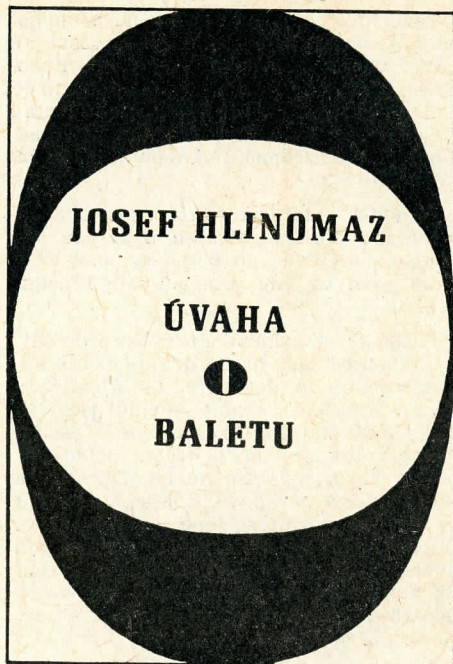
kdo zájem dát se trochu pokousat. Vycházíme do dvora a ze dvora do úzké ulice.

Zcela nervově vyčerpán usedám na schody. A psisko usedá vedle mne a věrně hledí mi do očí. Zhluboka upíjím. Něco mě napadá, zkusím to, uleji trochu vína na beton a ejhle, Šakal chlemtá s velikou chutí. A pak, kdykoliv se napíjí, uleji trochu a on chlemtá.

Šakale, povídám, napij se, sme hrdinové. Láhev je prázdná, jdeme si ještě pro litr. Pirátů, povídám, se nebojíme, pojď, kdo cekne, rozbijeme mu kušnu. A znovu vešli jsme do jámy lvové. Pes nešel dovnitř, zůstal na schodech, díval se po obskurní místnosti a sem tam trochu vrčel. Chlap u sudu mi natočil víno a kupodivu, nikdo si nás nevšiml.

Po cestě domů vypili jsme i tuto druhou láhev napůl. A v nočním buffetu nalil jsem Šakalovi koňak přímo do chřtánu. Protestoval jen něžně, kňučením, a doprovázel mě domů a před barákem jsme se rozloučili. Povídám mu, Šakale, ty kluku ušatá, počkej tady do rána, zítřka si vyjdeme. A jak jsem odcházel, kňučel jako štěně.

Leže na posteli, cítil jsem se přece jen trochu jako hrdina. Měli vlastně štěstí, ti námořníci. Nebýt drahého, zlatého Šakala, byl bych jim pravděpodobně vybil sklep. Zrovna tak, jako by to udělal Gabin, Erol Flynn nebo John Wayne. A na mou duši, litoval jsem, že jsem ji tomu chlapíkovi neubalil. A jak jsem si tak připadal, vzpomněl jsem na Šakala. Možná, že si také připadá. Ale ovšem. Sedí před barákem a myslí si, že je Rintintin. Obrátil jsem se na pravý bok a v polospánku zdálo se mi, že na ulici hlasitě vyje pes.

Zdalipak není tomu tak, že denně děsná spousta odborníků píše do odborných časopisů odborné úvahy pro odborníky? A není snad tomu tak, že denně ještě děsnější spousta odborníků v neobdobných časopisech píše odborné úvahy pro odborníky se zvláštním zřetelem k neobdobnosti konzumentů-neobdobníků těchto odborných úvah?

Někdy ale stává se, že i neobdobník píše úvahy do odborného časopisu pro odborníky a v takovém případě jistě by nebylo správné, kdyby odborník nad neobdobnou úvahou v odborném časopise zděšeně lomil rukama a rval si vlasy. V takovém případě bylo by naopak správné, aby odborník zachoval klid a se shovivavým úsměvem pokrčil ramenem a zakýval hlavou.

Chci udělat experiment, který tu ještě nebyl. Moje úvaha o baletu je psána neobdobníkem pro neobdobníky. Přiznám se předem, že nerozumím ničemu. A píšu tedy úvahu o baletu pro ty, kteří pokud možno ničemu nerozumějí. Těm, co baletu rozumějí, doporučuji shovivavě krčení ramenem a pokyvování hlavou.

Proč tedy o baletu píší, nerozuměje mu? Ať čtu cokoliv kdekoliv, všechno končí výzvou, abych se zamyslel, nebo abych přemýšlel o tom, nestálo-li by to či ono za zamýšlení. Přemýšlím tedy ustavičně a zamýšlím se nad vším. Též nad baletem samozřejmě. Což nestojí balet za zamýšlení?

Já viděl balet už několikrát. Hlavně v televizi, ale i na divadle, a nejsem nepoučen i o všem, co s tím souvisí. Všechno jsem vnitřně prostudoval. Prosím, uvažuji.

Nižinský prý skákal do výšky i do dálky najednou jako nikdo druhý, a to s nepředstavitelnou elegancí. Také Anna Pavlovová prý uměla tančit. Neviděl jsem je. Viděl jsem Haralda Kreuzberga — všechna čest. Jak se zdá, je třeba ovládnout tělo a vložit do toho ducha. Zdá se, že docházíme k paradoxu. Zdá se, že dokud se věřilo na duchy, lépe se tancovalo. Duch je čím dál vzácnější a ani na něj nevěříme. Z klasického baletu například už úplně vyvanul. Hopsá se podle všeličujících pravidel a na různá témata. A hopsá se pořád stejně.

Pod záminkou vyjadřování stavů vyřítí se obyčejně na jeviště chlap se ženskou. Má na sobě trikot a ona cupitá na palcích, zatímco muž mává končetinami. Nohy opisují pozoruhodné křivky, jimiž se vyjadřují city, charakter a děj předváděné zápletky. A najednou on po ní skočí, bafne ji za hýždě, skoro nikdy za nic jiného, a mrskne s ní o nějaký metr doprava, doleva, dopředu nebo dozadu. Nebo jí hodí přes hlavu, kam dopadne, tam dopadne. A mají to nacvičeno tak, že ona se nerozlácne, ale dopadne elegantně na nohy nebo na ruce, a přitom ještě trochu zacupitá buď nohama nebo rukama, podle toho, na co dopadla. Někdy dopadne na kolena. V takovém případě cupitá vkleče a kroutí trupem. Je to náramná fuška. Oba řachají pak sebou o zem, musí to strašně bolet. A to právě potřebují, dodává to bolestný výraz. Tanec je vymyšlen tak, aby se oba maximálně namáhali, aby jim nabíhaly žíly. Proto nejraději vyjadřuje se utrpení a během baletu strašně se trpí. Vyjadřuje se šilená bo-

lest, šilená láska, šilenství, a oba počínají si šileně. Vyhazují se, nadhazují, odhazují a zahazují. Jeden druhého chvílemi drží nad hlavou za ustavičného točení, poskakování a mrskání končetinami podle ustálených zvyklostí na několik způsobů, které se montují k sobě v různém pořadí, a po každé to znamená něco jiného. Co to znamená vědí ale jenom znalci, jichž ovšem je spousta.

Klasický balet provádí občas také leg-raci. Je to specifický humor. Je-li například slečna nucena provozovat výrazovou švandu, dá si na čelo zobák a dělá, že je havran. A tu někteří diváci, i když to nepřiznají, pomyslí si, to je divný havran. Slečna havran nemyslí si ale nic. Jindy vezme si slečna liščí ohon. V takovém případě vydává se za lištičku. Pak přijde lišák s liščaty. Má zrzavé vousy a většinou. Pochopitelně.

Daleko nejkrásnější je ale umírající labuť. Připomíná neodborně zaříznutou husu, která se pomocí křídel vymkla v poslední chvíli katovi z rukou a umírá teď chudinka na vlastní pěst. Veškeré tyto šotkoviny provádějí se ovšem v mezích slušného chování.

Jestli však vůbec někdo o něčem něco ví, je to věda. Zeptejme se tedy vědy na balet.

Podle vědců, jichž je čím dál víc, původně nebylo nic. Jestli před nic bylo něco, není jisté. Ale v době, kdy nebylo nic, nebylo prý ani umění a tedy ani balet. Teprve u nás, savců, travin a lesů pevninských, lze mluvit o umění, jehož nesporné projevy nacházíme zejména u nás opic. Že člověk došel ze všech opic nejdál je všeobecně známo. A také je známo, že toho dne, kdy veleop homo sapiens dostal nápad, že dobuve vesmíru, začal ze samé radosti křepčit. Počínal si jako blázen a ostatní opice tohoto zpřimákráčejišího druhu se k němu přidaly. A vznikly i soubory, které tvrdily, že zítřka se bude tančit všude. A můžeme děkovat jen několika mozklům, které zůstaly v hlavách, že nejsme úplně utancovaní.

Vraťme se však k vývoji, který jsme na chvíli maně přerušili. Byly i doby, kdy

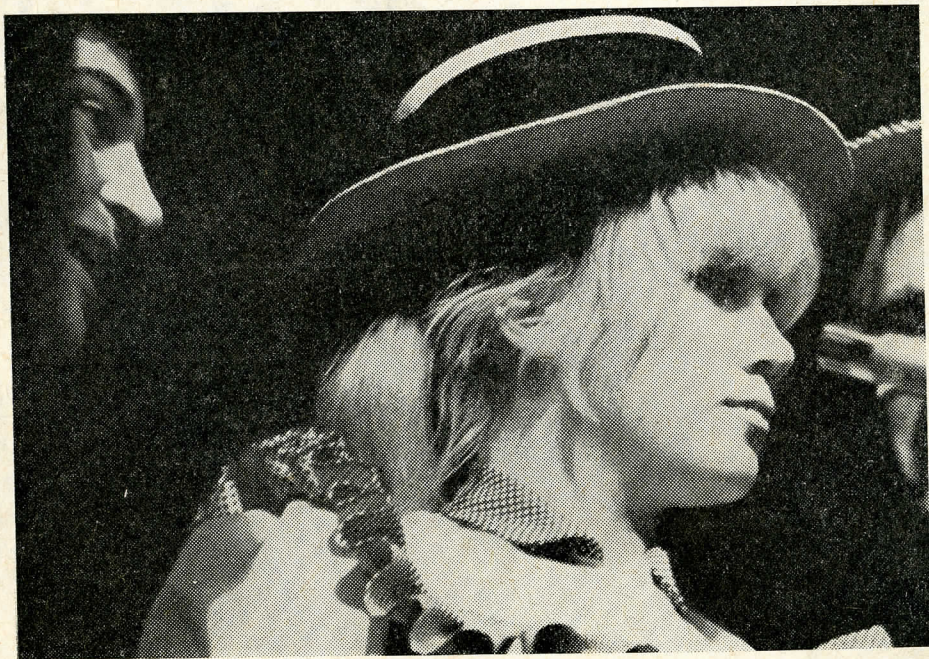
muž nevěděl, jak vlastně ženská vypadá. A tady hrál balet velikou roli. V těch dobách muži na tom byli tak, že když uviděli dámský kotník, několik dní nemohli zamhouřit oko. Balet měl tedy mimo jiné i funkci udržovat v mužské části vědomí, že ženy nemají spodní část těla zakončenou komolým kuželem.

Je známo, že francouzští Ludvíci byli vesměs velikými proutníky a pořádali s kurtizánami balety, hanba mluvit. A z toho později vznikly všelijaké ty Moulin Rouge a Folies Bergères. A onen druh tanců, kde jde spíše o legraci, nemravnost a kýč. A co je to platné, od té doby kankán a vůbec jakékoliv hopsání urostlých dam všech ras, jakékoliv rytmické mlácení sebou, skákání, natřásání, ba až šílení zatlačuje do pozadí hopsání ražení uměleckého, spojeného s velikou myšlenkou, a toto právě stalo se světovým folklorem a zatlačilo dosavadní folklory, u nás šohaje a ejchuchu.

Přemýšlejme jen a zamysleme se. Cupitání na palcích a vyjadřování jakýchsi dušezpytných stavů bylo nahrazeno rytmem, erotikou a exotikou. Stejně jako chroptění Louise Armstronga vyhnalo dvoumetrákové umírající Traviatty z jeviště. Cupitání a Traviatty zůstaly jenom fajnšmekrům.

I naskytá se otázka, co s umírající labutí? Dovoluji si návrh. Ať se to jmenuje Oškubaná labuť. Ať je labuť co nejkyčovatější a ať si škube peří, až z ní zbude všem na první pohled jasně viditelná ženská. A jak do toho dostat umění? Nic snadnějšího. Za oškubanou labutí mohou křepčit a nemožným způsobem se pitvoriť pantomimové. Vepředu bude tělo a ti vzadu mohou vyjadřovat komplikované duševní stavy. Výsledek? Zájem o umění vzroste a bude vyprodáno. Na takový balet každý se s gusem podívá. Já též. A labuť naopak, ať žije!

Zuzana je všude jako doma, zejména v Semaforu. Tentokrát je to Zuzana Burianová. Foto Sochůrek

Petr Kabeš

A takto se dějí večery:

pomerančovou jistotu
dátí stěnám
tedy jistotu zase
prchavou a do voňava

V tyto dny

střihači
po ovečkách blouzní
po rounech výpůjčních
nůžkama cvakajíce
ve věčném létě
let jen dočasných

v tyto dny

neboť večery se dějí
a přes den bývá:

sněhová královnička
zkouší se
v dekoracích z Leara
koruna pozlátková
putovní

putovní čela
v tyto dny

pomerančová jistota
ještě ve stěnách
a valčík zadumaný
valčík

nahá
na okno dýchni
ještě jsi sněhová
v tyto dny

I večer se však děl

pod okny sněhovými
ale už v přítomnosti krejčků
a rouna výpůjčního
jak poznati
dle zvuku nůžek
při kterém dochází
k páření pouštních psů
a jejich krmí
náhle pokrevních

večer se tedy děl
a jeho bylo toto nastolení
při kterém chtěla zůstat neslyšena
pokoutní pyšnost
hlasu krejčků:

hle
šaty císařovy
kterak nosné
když pouhé jdou si
vzduchem oblékány
hle
šaty císařovy
posouvané jásotem

Z cyklu „Krátké letní procesy“

Jiří Gruša

LITOVÁNÍ

nebudu šťastnější nežli na Ohebu
z hradu se troubí a voda je studená
voda je studenější čím víc se do ní dívá kočka
kočka se prohlíží ve vodě
a v kalendáři je svátek matek

stojím a čekám až mi někdo poví něco proti tobě
chtěl bych aby všichni viděli jak ho biju
jak ho biju až zvrací jídlo s krví
jak ho biju a nepřeju si aby zvracel jenom krev
krve by se ti zželelo a já na tebe žárlím a stojím
a čekám až někdo mi poví něco proti tobě
čekám a písek mě pálí do pat
písek mě pálí a nablízku bude poušť
ať mi to řeknou
ať mi řeknou že jezdiš na velbloudech
a že z toho máš rozkoš mezi hrby
ať mi řeknou co jsi o mně řekla
ať mi řeknou abych vstal z hrobu a už ti neuvěřil
ať jim nevěřím když mi to říkají
ať jsem ještě statečnější a ještě rychlejší než oni
ať je předběhnu o tvé vdavky o tvé dětičky rybičky
ať je předběhnu o celá léta
ať nemají pravdu ale docela docela v ničem
ať nemají pravdu že mě předběhneš
ať nemají pravdu že umřeš dřív než já
ať nemají pravdu že umíráš dlouho a nepřikrytá
ještě hodinu po smrti

ne já se na to nemůžu dívat

Jiří Pištora

VESELÍ

Tak ať je po vašem,
osud teda není.
Co ale potom rozkopnout?

A oni: Nechtěl byste
větévky do nosu,
nejradši trochu tlustší?

Aspoň přítelkyně jednonočky,
když ráno vyplouváme navrch,
poznají, že jsou utopenci, a mlčí.
Jinak je z keců kabát.
Jinak buď odstát
frontu na kamínky do bagančat,
anebo zůstat bos.
Buď každá láska svého codáška,
anebo vykrmovat myši díry
po lese šiškama. To blaho.

Ale není osud a nejsou zlá znamení,
španělská nemoc nebude,
nebudou švédské vojny,
a ani na potopu už není —

svatý mír a duši hubnutí.
Šťastní a růžoví a stravitelní,
jak si tak přemýšlíme
z bachoru do čepce,
z bachoru do čepce
a z čepce
do knihy.
To horko.
To veselé hovno život.
Ale ví kdo, na jak dlouho umřem?

Jistější douškařit.
Je tady ještě vzduch
čirý
jak mysl učitelských pomocníků
s právem vést ruku při pracovních
větvičkách.

Povídám, rozkopnout.
A celá fronta za mnou: Nechtěl byste
větévky tam a tam?

Veselí nepřestává.

S E N T I M E N T A L I T A

S E N T I M E N T A L I T A

S E N T I M E N T A L I T A

S E N T I M E N T A L I T A II

BOHUMIL NUSKA

Kdykoliv jede autobusem, zvláště k večeru, kdy horizont je již klidný a po pracovitém dni cítíš spokojenost z únavy, zpívá si polohlasem svatováclavský chorál. Je to návyk. Poslední dobu však něco není v pořádku: když si k večeru pobrukuje, upokojen chorálem, náhle se zalekne: dere se do pobrukování Růže tetínská. Vlastně brouká Růži tetínskou. To všechno má počátky v nešťastném Čáповě benzínu. Totiž: před časem jej hostil přítel Čáp ve svém ateliéru lihem a malinovou (tak zvaný Jánošík-grill), ale co čert nechtěl, v lihu byl také benzín. To ovšem zjistil až druhého dne, onoho památného jitra. Jitro bylo obzvláště těžké. Nic horšího než vstávat za takových okolností na vlak a jet kamsi, někam, za svými povinnostmi. Janička, láskyplná žena, jej sice vzbudila, ale k úplnému probuzení se nedostávalo sil. Zbývala pouze pudová žízeň, nevýslovná chuť spát, spát, což znamená vyléčit se. Byl to veliký trest. Musí však vstávat. Janička pláče, lituje, tuší, že bude zle, hořekování. Avšak hlava mu klesá stále zpět, do polštářů. Jen jakási volní stránka na dně hlavy se částečně zachovala. Tak se stalo, že zůstal alespoň vkleče, třebaže hlava s trupem znovu ulehla a hledala ještě něco ze spánku. Janička jej s pláčem obléká. Je nebezpečí, že jej převálí zpět do peřin a tím, jakmile poruší záchrannou polohu vkleče, bude vše ztraceno — spánek zvítězí úplně. Studené obklady na šíji a také na nahé zadní tváře, když jsou tak po ruce. Stal se zázrak. Nikoliv chlad obkladu, nýbrž závan komična, jež bylo dosud bdícím cent-

rem odpovědnosti někde na dně hlavy k svému prospěchu zcela politicky využito, projel zvolna celým tělem a oživil některá další centra. Centrum pro komično se poněkud vzpamatovalo a vyvolalo v žilách tichý smích, vně zatím ještě nepozorovatelný. Ten smích se žilami šířil dále, zprvu velmi jemný a tichý, všude, kam dorazil, však probouzel a oživoval. Tělo zůstávalo zatím bez pohybu, onen však cítil proud veselí a život a zeleň, všude vyrůstající. Smích vyráží na povrch, zprvu tiše, poté hlasitě, konečně spásný řehot. Komično zvítězilo. Skulil se z postele a bylo vyhráno. Zůstal však trest za přerušený spánek a vůbec za vše špatné. Služební cesta byla velkým utrpením. Konečně vystupuje z vlaku: klidná malé městečko, kde tušíme městské paní na letním bytě, očekávavě vysedávající v místní restauraci. Letní klid. Vlevo se vypíná na vršku malý zámeček a daleko široko okolo se prostírá zelená rovina. Cestující se plíží po silnici k městečku, pokryt ozdravným potem. Zámek se proklatě nepřibližuje. Všude okolo žírná zeleň, cestující však na krásné státnici nevýslovně trpí. Zatímco kráčí, co chvíli se mihne podél auto a chodce těžce zraňuje jedovaté plyny z výfuků. Slunce praží. Každou chvíli cestujícímu pejchne včerejší benzín. Zámeček se nepřibližuje, ztrácí se v potu a v tetelícím se letním vzduchu. Určitou úlevu cestující nalézá: každých dvě stě metrů padá do zelené trávy podél silničního příkopu a pozoruje oblaka, dokud nepocítí trošku nových sil pro příští metry. Zámeček se poněkud přibližuje

— avšak náhle se ztrácí v pootočeném zarostlém vršku. Cestující jej zřejmě mine. Cestující táhne městečkem. Pije limonádu — á, to není dobré. Do restaurace nelze: na nic, co by zde mohl dostat, nemá chuť. Tak zbývá muzeum: tam snad bude klid a ticho a samé staré dobré věci. Cestující zjišťuje, že muzeum tu mají velmi krásné, zcela zastaralé, úplně skladiště. Nádherné staromuzeum. Je tam blahodár-
ný klid. Také uklizeno a pořádek. Natěs-
nány starobylé vitríny bez zbytečných po-
pisek a aktualizujících nápisů, v tichých
malých navzájem propojených místnos-
tech visí na zdích šavle, pistole a staro-
bylé fotografie, také kolovrátky a perní-
kové formy. Správcem muzea je velmi
vládný staříčský pán, nikoliv již zcela byst-
rých smyslů. Budova je tichá, nikde člo-
víčka. Cestující vyhledává co nejdlejší
místnost s výhledem do zahrady a zde
ozdravně usedá, nikým nerušen. Vřask co
to? Náhle si uvědomuje odkudsi stále tiše
znící melodii o Nad Berounkou pod Te-
tínem, cosi velmi dávného. Není pochyb,
jde o reálný vjem. Jako přitahován Jan-
tarovou horou zvolna vstává a tiše se plí-
ží z místnosti do místnosti za čarovným
zvukem. Melodie sílí. Tu cestující vchází
do rohové místnosti, v níž stojí pouze ve-

liká hrací skříň jako podivný živý tvor. Skříň neustále hraje, mechanismus je
snad poškozen. Cestující skříň dlouho
pozoruje, jako ve snu, myšlenky bloudí,
vlastně unikají: cestující utkvěle hledí na
barevná skla skříně. Na skříní je vyma-
lováno dvanáct předních hradů Čech a
Moravy s úžasným gustem a šťavnatostí
zdravého výtvarného citění. Vytrvale a
tlumeně se line melodie o Nad Beroun-
kou pod Tetínem. Jak krásná je ta melo-
die! Však opět nesnesitelně pejchá ben-
zín, nevolno, zle. Násilně se odtrhuje onen
cestující od fascinující skříně a mírně
předkloněn se plíží malátně do odleh-
lých místností, pokud možno nejdále od skří-
ně, avšak i tam proniká jemně brnkání
hracího stroje, melodie se táhne všude.
Znovu cestující ozdravně spočinul v roz-
ložitém křesle. Návštěvníci žádní, nikde
nikdo. Melodie se v uších ukládá a fixu-
je, hlava intenzivně, avšak jemně a na-
sládle bolí. Cestující rezignuje a omámen
zůstává v zajetí Růže tetínské. Pod okny
se táhne kaštanová alej. Cestující dříme
a zdá se mu, že potkává vládného, starého
pana správce. Zahlédl i zámeček, který se
znovu objevuje, tentokrát za jeho zády, a
svítí v zelené rovině na kilometry daleko.

MARKUS VALERIUS MARTIALIS

My víme
zbůhdarmá že není
to tvoje stálé rámusení
Znám je též křiku účel:
Platí tě
abys mlčel

Sám své verše nevydáváš
mé však tupíš hrubě
Buď nám ukaž, co ty umíš
či dej pokoj hubě

Postume
ať už tě potkám kdekoli
tvůj hlas vždy v ústrety mi hlaholí:
Co děláš?
Kdybys tě potkal za hodinu desetkrát
vím, že se budeš vždy a znovu ptát:
Co děláš?
Nemohl bys být od té dobroty
a říci mi
zda kromě ptaní děláš něco ty?

Vždy než začneš mluvit, trdlo,
obalíš si šátkem hrdlo
Myslím ale, že se sluší
zabalit spíš naše uši

Tobě knížku dát
se člověk bojí
abys nesplatil mu to tou svojí

Vacerra
má uznání jenom pro básníky
kteří jsou už pod drnem
Ctí jen nebožtíky

Za to mi však nestojí
kvůli němu zesnout
aby ráčil pochvalně
také o mně hlesnout

JIŘÍ ŠTAIDL POUŤ PRO DVA

Hudební
komedie
do kornoutu
z repertoáru
divadla
APOLLO

OSOBY

Matylda
dívka
neurčitěho věku

Matěj
člen požárního
sboru

Vorel
majitel
pouti

Učitelka
ručních
prací

Hasič

Zpěváci

a

orchestr

Scénu tvoří několik transparentů, volně rozvěšených v prostoru. Z provaziště do propadla vede pruhovaná tyč. Po levé straně je umístěn orchestr a nad ním několik světlidel v podobě minimaxů.

Z playbacku se ozve signál hoří a následuje rychlá polka, během které vyběhají na scénu hudebníci v hasičských uniformách. Rozpočítávají se, hvízdají na píšťalky a spouštějí se po tyči do propadla. Děj na scéně budí dojem hry na babu. Hudba dohraje a hudebníci usednou k nástrojům. Přichází Matylda a Vorel, každý z opačné strany. Hudebníci hrají orchestrálku, Matylda skáče přes švihadlo, Vorel si prohlíží scénu.

1. Orchestrálka (Rokl-sólo)

VOREL: Jako malé dítě jsem toužil po švihadle, které mi nemohl chudý otec koupit. Když jsem si přál švihadlo, dostal jsem linkovaný sešit. Závídel jsem spolužákovi, který vlastnil švihadla tři a skákal přes ně najednou, aby mi nemusel jedno půjčit. Měli mandl. A tak se zrodila chlapecká ctižádost vynikat ve škole a naučil jsem se vrhat nožem. — Apropó, kde tady máte nádraží?

MATYLDA: Páni! Jak to vypadáte?

VOREL: To víš — podzim života. Nebo že bych pil?

MATYLDA: Myslím, kam jste dal uniformu? Že se nebojíte chodit jen tak!

VOREL: Uniformu? Matně si vzpomínám, že jsem kdysi jednu zastavil. Vyhodili mě za to od tramvaje.

MATYLDA: Ale tady nosí uniformu všichni! Copak nevíte, že hoří?

VOREL: Viděl jsem několik hasičů. Ale hráli na babu! Asi je už po požáru.

MATYLDA: A proč by mělo bejt po požáru?

VOREL: Oheň je živel ničivý a tudíž nežádoucí. Olizuje soukromý majetek a ten je nedotknutelný. Ano prosím. To mi vstúpili v dětství.

MATYLDA: To je k smíchu. Jak může být oheň nežádoucí, když jenom díky němu našli všichni obživu ve službách protipožárních? Ba i starosta a jiné autority získali požárem na autoritě, a kam bychom došli bez autorit?

VOREL: To tedy znamená, že hasiči nehasí.

MATYLDA: Nehasí.

VOREL: A plameny šlehají.

MATYLDA: Šlehají.

VOREL: A hasiči nehasí!

MATYLDA: Nehasí.

VOREL: A požár zuří!

MATYLDA: No zuří. Hněvá se.

VOREL: Tak mi honem řekni, kde je tady nádraží?

MATYLDA: Vám se tady nelíbí?

VOREL: To jsem neřekl! Půda je pohnojená, památky jsou starý, ba i řeka teče proti proudu. Jenom přístup hasičů k povinnosti je na můj vkus abych tak řekl trochu frivolní. Nehledě k tomu, že pospíchám.

MATYLDA: To je škoda. Máme tu moc hezký muzeum selských bouří. A krápníkový jeskyně...

VOREL: Ale nádraží nemáte!

MATYLDA: To nemáme. Starosta říká, že nemůžeme chtít hned všechno najednou.

VOREL: A jak dlouho už hoří?

MATYLDA: To jsem byla ještě malá. Tehdá bylo nebezpečí veliké, protože nebylo tolik hasičů. Ale dnes žijeme bezstarostně. Překonali jsme celý svět v počtu hasičů na jeden kilometr čtverečný.

VOREL: Poslyš, mám skývu chleba. Nemohl bych si udělat topinku?

MATYLDA: Kdepak! Hasiči oheň hlídají. A pečlivě! Řeknete topinku a pak si budete chtít udělat dvě... A vůbec. Můžete mi říct, kdo jste?

VOREL: Přespolní.

MATYLDA: Dráteník!

VOREL: Pomůžu ti. Jsem vševědoucí a všemohoucí.

MATYLDA: Pan inspektor Kobliha.

VOREL: Kobliha je můj podřízený. Jsem Pánbů a pouštím vobrázky na lajntuch. Když vyplivne elektrárna, tak napodobuju zpěvní ptactvo. Dnes tu měla být pouť. Ale byl jsem povypovězen. Pouť se nesmí. Kdybych nebyl nekonečně dobrotivej, tak bych je hnál svinským krokem. Přišel jsem o kšeft.

MATYLDA: No vidíte. A já o pouť. Nikdy jsem ji neviděla a neuvidím. Hoří!

VOREL: Ty jsi neviděla kolotoč?

MATYLDA: Kolotoč?

VOREL: No to je ale skandál. V tom by se mělo něco dělat. A já udělám! Popíšu ti kolotoč. Toč se to pořád dokola kolem své osy, nebo jako čamrda. Když se osa poruší, vrací se po dvou korunách. Já teď zase puďu, děkuju za pozornost, příště nashledanou.

MATYLDA: Kdy a kde?

VOREL: Co kdy a kde?

MATYLDA: Kdy a kde napnete lajntuch

s téma vobrázkama? Ráda bych viděla něco zakázaného!

VOREL: Nic takového s sebou nevozím. A tady ani neotevřu kufr. Co kdyby nás někdo viděl?

MATYLDA: Každá sranda něco stojí. Vemte si třeba školní vejlet. Prohlídka krápníkových jeskyní, jízda loďkou po je-

zítku, neplivejte do propasti, je tam hromadná výprava, a pak se na louce zkouší hasičské řád...

VOREL: No a co dál?

MATYLDA: Co dál? Já se blbec učila Dalibora z Kozojed. Není to k vzteku? Hasičské řád neumím. Dalibora umím. A tak začnu...

2. Daliborka / Hudba: Jiří Bažant

Fox Trot

Jednou takhle ve své tvrzi pře-ru-ší král
Stavba roste, je-den žasne, jak ty tva-ry

se-že-ní, a prohlá-sí, že ho mr-zí to, že ne-má vě-ze-ní.
la-dě-jí, jenže krá-li ne-ní jasné, ko-ho do ní vsa-dě-jí.

Vmístech kde má záhon pór-ku, co je pří-kop Je-le-
Když te-dy už Da-li-bor-ka, někdo ná-hle vy-slo-
ní, ať mu mor-nu Da-li-bor-ku zbu-du-
ví, vsa-dí-me tam Da-li-bor-ka a pak

va-ti ne-le-ní. Ne-po-mů-že
vzka-žem ka-to-vi.

rum ni vod-ka, a-byste to pře-kousli, když vás někdy tohle potká,
vlože du-ši do houslí. Plakat bu-de každej ká-men, a i

když vás po-pra-ví, - pověst o vás, meine

Da-men, va-še vnu-ky po-ba-ví.

UČITELKA [za scénou]: Pešulo! Pešulo!
Úú...

MATYLDA: To je učitelka. Co teď?

VOREL: Volá na někoho jiného!

MATYLDA: Je krátkozraká a plete si mě s Pešulou. A Pešula to využívá a krade jí brejle z nosu. Je zvrhlá. Vydala by vás hasičům a mě by vyzkoušela. Musíme zmizet.

VOREL: Ale kam? Je to takovej zplánýrovanej kraj!

MATYLDA: Tudy. K požáru. Pod svícem bejvá tma. To říkával dědeček a schovával si jalovcovou k babičce do prádelníku.

UČITELKA: Pešulóóó! [Vchází a rozhlíží se]

MATĚJ [po tyči sjede na scénou]: Hlti! Nebo střelím!

UČITELKA: Pešulo, musím tě upozornit, že jsi právě použil germanismu, který se dá nahradit krásným českým slovem.

MATĚJ: A já vás musím upozornit, že jste v přísně střeženém prostoru.

UČITELKA: Vy jste hasiči! Já jsem učitelka ručních prací.

MATĚJ: Musím se vás zeptat, co tady děláte, protože opatrnost je matka toho... no... povinnosti a nepřítel bdí. Ale nemusíte mi vodpovídat, protože jsem si vydedukoval, že hledáte Pešulu.

UČITELKA: Vy máte ale čuch!

MATĚJ: A nepovýším a nepovýším. [Živá] Nemáte u sebe kousek formely? Já se tu hrozně nudím.

UČITELKA: To nemám. Nežvejším. Ale Pešula je starostů. Já budu radši hledat. Utíkal tudy.

MATĚJ: Vyloučeno. Mám oči jako křepelka a neutechu mi ani myš. Ovšem, jestli někdo využil, že jsem je měl zavřený, tak na to doplatí, protože tímto směrem skladujeme požár. Každý lehne popelem...

UČITELKA: Proboha! Přijdu o flek! Pomozte mi!

MATĚJ: Já vám dám přihlášku k hasičům.

UČITELKA: Jsem krátkozraká. Nedohlédnu ani na konec hydrantu.

MATĚJ: To nevádí. Hlavně abyste měla tak nějak jasno.

UČITELKA: Žáci mi kradou brýle přímo z nosu!

MATĚJ: Když vím, že mi žáci kradou brý-

le, tak je nenechávám ležet na nose, ale někam si je zamкну! Opatrnost je matka toho... No! Vždycky to slovo zapomenou a je mi tak blízké. To je tím, že musím myslet na moc věcí najednou. [Prohlíží si patřičné proporce]

UČITELKA: Jak to všechno stihnete?

MATĚJ [políbí ji]: Jmenuju se Matěj a mám filipal!

UČITELKA: Ano, Filipe.

MATĚJ: Můžete mi říkat Matěj.

UČITELKA: To je od vás milé. A víte co? Vy mně můžete říkat paní učitelko. Né, že bych snad chtěla využívat, že se s vámi znám, ale nemohla bych se podívat po svých dětech?

MATĚJ: To nepude, paničelko. Je vážná situace. Fláká se nám tu podezřelý individuum, vedle hoří, a vy se budete podívat po nějakých dětech, ze kterých třeba vůbec nebudou hasiči, protože pudou študivat. Tak to zase ne.

UČITELKA: Podezřelý individuum. To je starostovic Pešula.

MATĚJ: Snad Pešulovic starosta?

UČITELKA: Starosta? Ten přeci nikdy nechočil do školy.

MATĚJ: A nemůže bejt individuum. Individuum je člověk, kterej pouští vobrázky na lajntuch a proměňuje při tom záhadným způsobem elektrickou energii ve světelnou. Alchymista!

UČITELKA: Nebo akademik!

MATĚJ: Akademik nejjezdí s lajntuchem po světě, ale sedí v akademii.

UČITELKA: Třeba je to člen korespondent!

MATĚJ: Podvodník. Vydává se za Pána boha, kterej neexistuje.

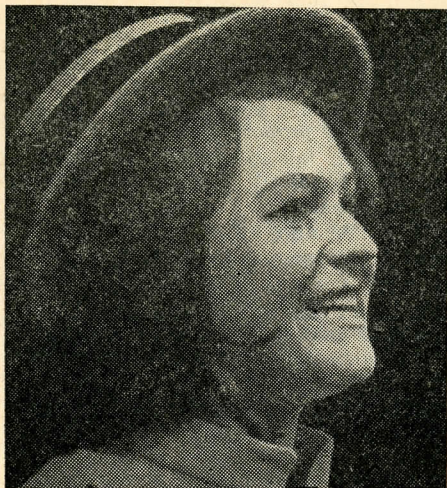
UČITELKA: A co když tím pádem existuje.

MATĚJ: Vyloučeno. Existuje jenom ten, co neexistuje. Rozhodně je to podezřelá osoba, a každá podezřelá osoba je nebezpečná. Znal jsem jednoho obchodního cestujícího a ten byl podezřelý z vlastizrady. Když mu nic nedokázali, tak ho zavřeli pro potulku. Pro jistotu.

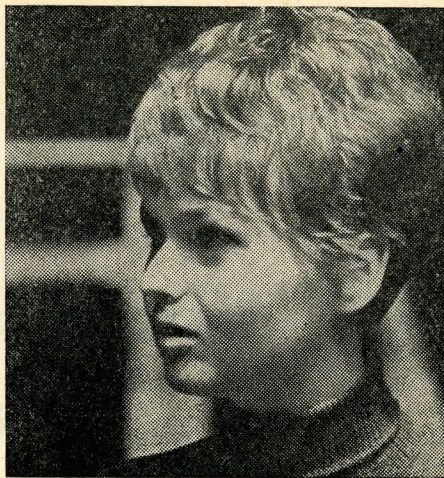
UČITELKA: Tak pro potulku? Nebo pro jistotu?

MATĚJ: Pro potulku... Pro jistotu. To víte, mě nezlobnete.

UČITELKA: Podezřelý individuum. Už to mám! To může bejt jediná inspektor Kobliha. Sleduje průběh výletu.

Pavlína Filipovská

Dagmar Vlachová

MATĚJ: Tak to bych si vzal tu přihlášku na každéj pád. Umíte hůlkový písma?

UČITELKA: Musím najít Pešulu!

MATĚJ: Je tam voheň.

UČITELKA: Nejde o mne. Kdyby se mu něco přihodilo, ráda se utopím. Ale co udělají s váma, že uplách, to nechci vidět!

MATĚJ: Sakramentskej blbec. Ale jsem si vědom, že úkolem dobrého hasiče není jenom cvičit a hrát mariáš, ale taky přesvědčovat. Za mnou vpřed! Tudy prosím... [Odejdou]

Transparenty jsou obráceny, nápisy tentokrát inzerují varietní a pouťová čísla. Z provaziště je napjato přes horní polovinu scény lano a na něm připevněna artistická jednokolka. Dole po pravé straně secesní rám s bílým plátnem.

MATYLDA: Tak, a tady jsme v úplném bezpečí, protože tady jsem jednou zkoušela kouřit, a vůbec mi nebylo špatně. — Povídejte ještě něco...

VOREL: Vo pouti. Chceš?

MATYLDA: To je to, jak jste začal tím kolotočem?

VOREL: Jo. Ale pout není jenom kolotoč. Pouť je...

3. Pouť je když

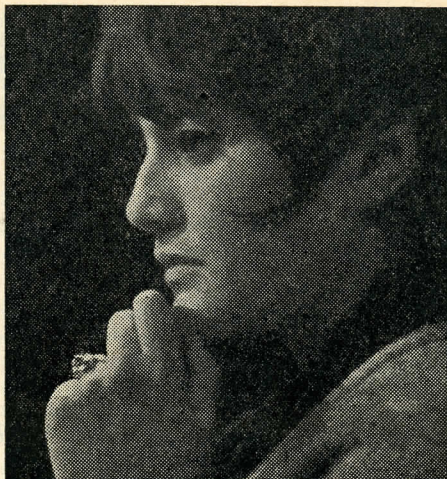
Pouť je když
Znenadání
Zazní trubka
A po návsi
Medvěd hupká
Starosta se doma voní
Prostě všechno jako loni
Pouť je když je pouť

To byl jednou jeden úředník a ten našel na ulici velikánskej vobojek. A protože to byl šetrnej člověk, bylo mu líto vobojek vyhodit. Tak si k němu přikoupil medvěda, kterej ho naučil jezdit na kole a balancovat míčem. Z úředníka se stal artista a vydělává na medvěda, kterej odmítá chodit do kanceláře...

Pouť je když
Starý Tříška
Napne provaz
Jasnovidec
Vidí do vás
Principál se k zemi klaní
Břichomluvec břichem žvaní
Pouť je když je pouť

Yvonne Přenosilová

Vlasta Kahovcová

MATYLDA: Jakej Tříška?

VOREL: Tříška je člověk a chodí po laně.

MATYLDA: A kam se dá po laně dojít?

VOREL: Od stožáru ke stožáru. Sem a tam. Je to jako když chodíš po zemi. Nikam nedojdeš, ale stačí krok vedle a už si na tebe ukazují.

Kdekdo může

Za pár kaček

Vidět zblízka

Polykače

Kterej přišel na chuť mečům

Nevěříš-li běž a nečum

Jako malé dítě jsem se chtěl stát šaškem v cirkuse. Ale otec mnil, že na to, abych se musel nechat kopat do zadku, nemusím být u cirkusu a dal mě k poště. Když pak zanedlouho viděl, že je to prašť jako uhoď, vzal mě domů a naučil mě střilet!

Principál ti

Pro potěchu

Vyndá z levé

Kapsy blechu

Která klidně

Na to tata

Udělá dvě pukrlata

Blechy vědí co se patří

S lidmi se hned bratří

Pouť je když

Ve střelnici

Rány sviští

Růže padá

Dáma piští

Pán učinil pýše zadost

Pouť je prostě když je radost

Pouť je když je pouť

MATYLDA: Pouť je prostě, když je sranda. Ale vy jste jeden? Kde jsou všichni ostatní? Kde máte polykače mečů?

VOREL: Polykačová mečová ovdověla.

MATYLDA: Hm. A jinej polykač už nebyl?

VOREL: Nebyl. Věda vysvětlila lidem, že se to dá nacvičit, a lidi to přestalo zajímat. Dokud si myslili, že je to podvod a že se něco přiuče, bylo denně plno.

MATYLDA: A proč to nezabalíte, když jste zůstal sám jako kůl v plotě?

VOREL: Proč? No právě proto. Protože já jsem prostě teď ta pouť! A tím pádem nejsem vůbec tak sám, jak vypadám. Mám přeci kufr!

4. Sojčí peří / Hudba: Jiří Bažant

Foxtrot
 E^b E^b9+5 A^b $F7$ E^b7

Sví-tá a snad pro-to prá-vě ví-tr vo-du če-ří. Je tu

E^bdim E^b9 E^b7 E^b9 E^b7 A^b A^b A^bmaj7

rá-no a já v trávě našel soj-čí pe-ří. Je tu den jak zlatý

A^b9 A^b7 A^b9+5 A^b7+5 D^b D^bmi A^b G A^b7 $F9$ $F+$ $Fmaj7$ $F+$

ka-lich, výkřik ztěží tlu-mím: to pro-to, že zvě-cí malých ra-do-

B^b7 E^b7 E^b9+5 A^b $F7$ E^b7

vat se u-mím. V ruce držím peří sojky a tak světlo ví-tám tím, že

E^bdim E^b9 E^b7 E^b9 E^b7 A^b $Gmi7$ $C+$ $C7$

dě-lám v lese stojky a pak sem tam lí-tám Soj-čí pe-ří no-sí

Fmi B^b7 $Hdim$ A^b E^bmi $F7$ B^b7 E^b7 A^b

šťes-tí, volám směle na ty, co s ílesem cestu kles-tí a ničí si ša-ty.

© PANTON, Praha - Bratislava, 1965

VOREL: V tom kufru vozím celej širej svět.

MATYLDA: Ukažte!

VOREL: Nevím, jestli by se ti líbil, protože je to svět bez hasičů.

MATYLDA: Bez hasičů? To přeci nejde. Jsou zaručeně v ilegality.

VOREL: No dovo! Mám přeci přehled, co se mi děje v kufru! Není to velkej přehled, ale mám taky malej kufr. Jestli se ti nezamlouvá, tak prosím.

MATYLDA: Ale jó. Jenom je mi trochu líto, že do něj taky nepatřím. Mám ráda písničky.

VOREL: Hmm. Nakonec proč bych tě se sebou nevzal?

MATYLDA: Vy byste to udělal? Já vážím jenom šedesát kilo!

VOREL: Já bych tě naučil řekněme zpívat! MATYLDA: A řekněme, že byste nenaučil?!

VOREL: Tak bych tě naučil chodit po provaze.

MATYLDA: To je nápad! Že na to nepřišel někdo před váma. Ale já jsem zapomněla, že se nesmím po setmění toulat. Ani po provaze...

VOREL: V soumraku je pouť vždycky nejhezčí. Rozsvítí se stovky žárovek, ze střelnice padají rány, to majitel střelnice mlátí svou ženu, papoušek prorokuje lidem, že zbohatnou, a lidi se hemžej a kradou si z kapes pětikoruny. Znáš něco krásnějšího? Já ne.

Pokračování na straně 27

PRIJEL v létě 1965 z Plzně do Prahy stopem, na pozvání dirigenta TOČRu Vobruhy – VIDĚL prvně noty písničky Ze soboty na neděli a po dvaceti minutách se natáčelo – ZVÍTĚZIL u tisíců rozhlasových posluchačů, kteří přisoudili nahrávce neznámého zpěváka druhé místo ve Dvanácti na houpačce a naučili se rozeznávat jeho hlas, zpočátku silně připomínající Sedláčkův. Bylo mu dvaadvacet. Od prvního veřejného vystoupení v ústecké opeře, kde zpíval Kantátu o Stalinovi, uplynulo dvanáct let. Co se událo mezitím, není jen náhoda: maminka deset let hospodářsky ředitelovala v divadle Z. Nejedlého, otec – tanečník, herec, zpěvák – měl za sebou dvě sezóny v Osvobozeném, dva roky v Pardubicích u Jičínského a léta v operetě, šestnáctiletý bratr Honza hraje na klavír, klarinet a violoncello.

Václav Neckář — objev ro(c)ku

RODIŠTĚ: Praha-Žižkov. – **BYDLISTĚ:** Až do roku 1962 Ústí nad Labem.

Teď zrovna pražský podnájem. –

POVOLÁNÍ: Od podzimu 1965 zpěvák pražského Rokoka. –

HUDEBNÍ STUDIA: Kdysi čtyři roky na klavír. To už prý ale není pravda. –

PĚVECKÁ: Dlouho žádná, nepočítáme-li domácí sedánky u Neckářů, kde zpívali basista Hejduček, tenoristé Lindauer a dnes už světově proslulý Vilém Přibyl. Od ročníku 1965–66 studuje Neckář externě pěveckou konzervatoř u profesora Karehina.

(Učitel Gotta, Chladila a nyní i Vondráčkové.) –

HLASOVÝ ROZSAH: V repertoáru normálním hlasem od A po a', falzetem až po d''. –

ZNÁMÉ NAHRÁVKY: Ze soboty na neděli, Tu kytaru jsem koupil kvůli tobě, Hříbě, Bim bam, Mezi klasy, Den žen. –

PRVNÍ ÚSPĚCH: Vítězství v krajském kole STM v r. 1955

s písničkou Ej přeletěl ptáček. – **A MIMO ZPĚV:** Stejně umístění

ve stejné soutěži, ale o sedm let později s recitací Hanzlíkovy básně

A tam zasadíme magnolii. Na přípravu bylo dost času v nemocnici mezi žloutenkáři. –

PRVNÍ NEÚSPĚCH: Herecké zkoušky na DAMU v r. 1962. –

NEJVĚTŠÍ RADOST: Je v pražském Rokoku a může zpívat v rozhlase. –

NEJVĚTŠÍ TRÁPENÍ: Dieta. Alkoholismus je metlou lidstva,

ale totální abstinentsví taky není žádné dobrodíní. –

PRVNÍ ANGAŽMÁ: V Mostě jako elév, tedy inspicient, napověda, osvětlovač,

nosič piva a posléze i vlastník role v Synkopách pro trumpetu

(té, co ji v Armádním hrál Kepka), Cvrček – bez zkoušky –

v Čapkově Ze života hmyzu a cedulář v Drakovi.

Prožil tam dvě užitečné sezóny; ještě si přitom s mladými herci studovali

recitační pásma, mladou sovětskou poezii, americké beatniky

(je mu nejbližší Corso) a Lermontovovu Maškarádu. –

POTOM: Konkurs do plzeňského divadla Alfa. Na základě přednesu Diany

a Život je pes – přijat jako zpěvák.

Nikoliv pro semhle támhle šanson; po odchodu Marty Kubišové do Prahy

se domohl rock'n'rollového repertoáru a v představení Almara-revue

interpretoval patnáct skladeb (některé opakoval), šest česky,

ostatní anglicky. Také Del Shannonovu Runaway, beatlovskou From Me To You

(Adresát neznámý), Ankovu Crazy Love. Stand By Me a Good Golly Miss Molly.

Podle nahrávek soudě, nezadá si Neckář v této oblasti – s dobrým

tehdejším big-beatem Alfa v zádech – se slavnějšími pražskými současníky.

V něčem je i předčí: ve výslovnosti a v původnosti. –

NEJVĚTŠÍ POMOCNÍK: Hned po mamince třiatřicetiletý muzikant

Bohuslav Ondráček, tvůrce slavné éry plzeňské Alfy. (Autor Šikmých očí,

Sama řekla, že ho nemá ráda, aj.) Když z Plzně odcházel,

Neckář mu za celý soubor poděkoval v neplánovaném extempore

během představení a vůbec nelitoval, že to pak od ředitele schytl. –

NEJOBLIBENĚJŠÍ PÍSNIČKY: Z našich Jen tak (Ondráček-Schneider),

D'Artagnan a Zlá neděle, ze zahraničních Summertime,

Nelituji ničeho a moc skladeb Beatles. – **ZPĚVÁCI:** Kubišová, Olmerová,

Matuška a Sedláček; Edith Piafova, Rita Pavone, Ray Charles,

Charles Aznavour, Sammy Davis jnr. a Beatles. –

SPISOVATELE: Twain, Salinger, Wilde, Čapek. – **MALÍŘI:** Tichý. –

SKLADATELE: Verdi, Bizet, Puccini, Berlioz, Bernstein.

NEJVĚTŠÍ PRÁNÍ: Zpívat. Pokud možno líp. Jiří Černý

ZE SOBOTY NA NEDĚLI

© Státní hudební vydavatelství, Praha, 1965

5. Píseň k pláči / Hudba: Ladislav Štaidl

S beatem

C D E E G#mi

Pan ří-dí- cí poznal ke své hrů -
Po-kou-ším se do-ká- zat, že bláz-

C#mi E E G D E

ze, - že mi schází ucho hu-deb- ní, á- há, -
ní, - ne-boť vím, že o-bě u- ši mám, á- há, -

E C C D

problém řeší celá třídní schů- ze, v zá- pi-su je, že jsem haneb-
zpívám proto stydli- vě a sbáz- ní pí-seň, co jsem tajně složil

E C#mi G#C#6 F#7 A E

ník. sám. Ne- u-mím víc, lítost mě zmá- há,

C#mi C#C#6 F#7 A H C#mi

chtěl jsem jen říct, jak zpívám rád, marně se chví- li plakat

C E C H7

zdrá - hám a pak se mnou plá-če ce-lý sál

E C#mi C#mi E

Zpí-vám na text jedné slavné bá - sně. ci-tu-plně

E G D E E

se jí poddá- vám, á- há, je mi při tom nesko-na-le

C E C Rep od lib. D E

krás - ně, plá- cají, a proto při-dá- vám

6. Pomalu a líně / [Tradicionál]

Po-ma-lu a lí- ně ply-ne říč- ní proud, lí- ně, lí- ně, lí- ně mu- sí
 prá- my plout. Li- tu-ju tu loď i ten lí- ný šroub a ka-
 pi- tá- na, který mír- ně zhloup. Po-ma-lu a lí- ně, a- no
 k zbláznění ply-ne řeka ču- su, vá- že- ní,
 a ty lo- di v ní, to jste pře- ce vy, bez ná-kladu zbo-ží, ty
 lo- di bloudivý, prapodivný lo- di le- ni - vý. - vý.

VOREL: Bude mi po tobě smutno. Je to prvně v životě, co dělám představení pro jednoho člověka. Jsem zvyklý, že v sále sedí dva tři.

MATYLDA: A to už nikdy nepřijedete?

VOREL: Až přestane hořet. Pak uděláme pouť pro všechny. Měj se hezky, holčičko, kšeft je kšeft. Zkusím to napřesrok znovu, ale neslibuju nic. Mám svoje léta.

MATYLDA: Počkejte. [*Jde na forbinu*] Sbohem, rodné městečko. Loučím se těžko, ale nebudeš litovat. Přinesu ti zpátky vavříny. Tady nejsou k máni. Sbohem všichni, kdo jste to se mnou mysleli dobře a dávali mi ve škole opisovat.

VOREL: Tak je nás přeci jen víc!

MATYLDA: Nemohla bych se jít rozloučit s Pešulou? Rozuměl fyzice a srandě.

Když byl týden čistoty, tak zavedl v ředitelně do laboru tisíc voltů.

VOREL: A co ředitel?

MATYLDA: Ředitelová odpovídá.

VOREL: A pak se řekne čistota půl zdraví. S tím Pešulou bych se na tvém místě neloučil.

MATYLDA: A kam teď vůbec půjdem?

VOREL: Tam, kde nás čekají lidi.

7. Kdybys byl varhaník

Kdybys byl varhaník
 U Svatý Ludmily
 A kdyby někdo
 Chťel by si mě brát
 Tak bys mně můj milý

Pavlína Filipovská

Kdybys byl varhaník
Tak bys mně musel
Na tý svatbě hrát

Stříbrný píšťaly
Smutně by vzlykaly
A bílý závoj
Vesele by vlál
Kdybys byl varhaník
U svatý Ludmily
A kdyby dole
Někdo si mě bral

A pak bys řekl dost
Ta maličká ta je má

Karel Gott

Píšťaly náhle
Přestaly by hrát
Vzal bys mě za ruku
Kdybys byl dobrej varhaník
A pak bys tiše řekl
Mám tě rád

Kdybys byl varhaník
U Svatý Ludmily
A kdyby někdo
Chtěl by si mě brát
Tak bys mně můj milý
Kdybys byl varhaník
Tak bys mě nesměl
Nikdy z rukou dát

8. Ukážu ti cestu rájem

Pojď ukážu ti cestu rájem
Pojď a přestaň se mi smát
Pánbu zaplatí dnes nájem
A nechá nás dole spát

Ukážu ti cestu rájem
Tam kde je pouhé slovo hřích
Pojď nebo projev aspoň zájem
Proč se topím v rozpacích

Kdo ví
Co je líp
Zda lhát
Nebo říct
Že mám tě rád
Denně víc

Ukážu ti cestu rájem
Jen dvě slova budu chtít
Dej mi dlaň a řekni tvá je
A pak můžem klidně jít

Během písni probíhá za plátnem stínohra — secesní striptýž. V okamžiku, kdy dívka odloží poslední kousek oděvu, vystrčí zpod rámu ruku. Gott ruku zpozoruje a chopí se ji. Zadní světlo zhasne a silueta zmizí. Gott vede na jeviště za ruku — Matěje. Vorel a Matylda se ukryjí.

MATĚJ: Jak vám povídám, nikdo tudy nešel, protože mně neuteče ani myš.

UČITELKA (*přichází*): Ani myš? A kdo je tohle?

GOTT: No kdo? Himplhergott...!

UČITELKA: Pešula. A zase germanismus. Copak nemáme dostatek krásných českých slov?

MATĚJ: A já vám povídám, že tudy nikdo nešel, protože jsem za to zodpovědný.

UČITELKA: Na mou duši! To není Pešula. To je Chladil!

GOTT: Gott!!! (*Odejde*)

UČITELKA: Když tak hergot, mladíku! Sprosták...

MATĚJ: Souhlasím. Ale nemohu zakročít, protože vím, že by měl být podle směrnice zuhelnatělej.

UČITELKA: Takovej směrnice obejde a ani se neotřepe.

MATĚJ: Ale nemohl obejít požár, který tady, jak všichni víme, dokola zuří. Povídám, že máte halucinace. Mívám to taky. Vám se zjevuje Chladil a mně bílý morče. Jednou se mi zdálo, že jsem ho daroval na pokusy. Ale vono se druhý den vrátilo. Je to asi poštovní morče.

UČITELKA: Jé, mě teď napadla hrozná věc! Povězte mi: prošli jsme přece sťežený prostor křížem krážem. Tak proč jsme vlastně ještě neshořeli?

MATĚJ: No to je taky pravda. Proč my dva ještě neshořeli? Tady nám něco neklape! Už to mám! Jsme ohnivzdorní!

UČITELKA: Anebo požár není. Zmizel!

MATĚJ: Nemalujte čerta na zeď, paničelko! Co by pak bylo se mnou?

UČITELKA: S vaší inteligencí nemusíte mít strach.

MATĚJ: Copak vo inteligenci. Tu bych tak ještě měl. Ale když já neumím ani klikku na botě. Vždycky mi to brzdilo postup a teď bych přišel vo penzi. Nestůjte a dělejte něco!

UČITELKA: Budu vás učit klikku!

MATĚJ: To je všechno, co můžete udělat?

UČITELKA: Umím ještě z kaštánků zvířátka...

MATĚJ: A za muže byste si mě nevzala? Budu vám po večerech opravovat sešity.

UČITELKA: Potřebujeme školníka-opraváře, ale má to háček. Muže nepotřebujeme.

MATĚJ: Budu nosit mašli... Můžu vás ujistit, že jsem již jako dítě toužil být školníkem a žaloval jsem, kdo na záchodě kouří. Pešulo, Pešulo! Já ti ukážu, zač je toho loket. Zakážu mu jít večer na pouť.

UČITELKA: Na pouť?

MATĚJ: Na pouť. Už nehoří...

UČITELKA: Na mou duši. A to si vyrazím. Miluju pouť. A ze všeho nejraději střílím na špejle.

MATĚJ: A treffe se, paničelko?

UČITELKA: Netrefím, ale vyblbnu se. Jednou jsem nechala ve střelnici půl gáže.

MATĚJ: Vyhodila jste si z kopýtko, jak se říká. A vystřelila jste si něco?

UČITELKA: No vystřelila... Spíš vyšťouchla... Tak já jdu zase hledat.

UČITELKA: Pešulóóó!

MATYLDA: Slyšel jste? Je po nebezpečí.
Můžeme tady zůstat!

VOREL: Můžeme? My musíme! Večer přijde plno lidí a bude kšeft!

9. Pouťové limbo

Hudba: Jaromír Klempíř

Tempo di Limbo

1. Chvá- tam,	a to je	ne- všední,	do Po-do- lí	s koru-nou
2. Zpí- vám,	a to je	ne- zvyklý,	na o-ko- lí,	na do-my
3. Bláz- ním,	a to je	svá- teč- ní	probu- ze- ní	▼ kraji- ně
4. Chvá- tam,	a to je	ne- všední,	do Po-do- lí	s koru-nou

po-slední. Nechám ji na pou-ti, a to mě ne-rmoutí, za tobo-gán a to je
za-křiklý. Budu se na place jenom tak motat se, bu-du se smát a to je
sr-deční. Kapela vy-hrává, někdo mi na-dá-vá, a to je hřích a to je
po-slední. Nechám ji na pou-ti, a to mě ne-rmoutí, za tobo-gán a to je

ne-všední, Nechám ji na pouti, a to mě nermoutí, za to-bo-gán a to je
ne-zvyklý, Budu se na place jenom tak motat se, bu-du se smát a to je
sváteč-ní, Kapela vy-hrá-vá, někdo mi nadá-vá, a to je hřích, a to je
ne-všední, Nechám ji na pouti, a to mě nermoutí, za to-bo-gán a to je

ne-všední.
ne-zvyklý. 1.- 4. La la la la la la la la la la - la la la la la la la
sváteč-ní.
ne-všední.

la la la la la la la la la la la la la la la la la

1a 1a 1a 2.st. A-dur
 3.st. B-dur
 4.st. C-dur

* G7 poco a poco decresc. C Fine
 CODA
 - gán - a to je ne- všední, za to-bo-
 4. sl. D. S. na Codu

10. Orchestrálka

MATYLDA: Poslouchejte dobře. Teď sřo-
jme na prahu nové epochy.

VOREL: Nemám rád velký slova. Nehledě
k tomu, že moje epocha je dávno pryč.
Vezu se s poutí. Ta je věčná.

MATYLDA: Ať žije poutí! Jenomže ta naše
je zatím kapánek chudá. Kdybych měla
prachy, tak bych vám koupila tobogán.

VOREL: Nech to bejt. Život sám je veli-
kej tobogán. Pracně se vyškrábeš naho-
ru, najednou se voutneš na šikmý ploše,
někdo ti podrazí nohy a jedeš. S tím roz-
dilem, že ti dole dává záchranu poli-
cajt. My žádný rekvizity nepotřebujeme,
protože máme — co?

MATYLDA: Dostátek vlastních nápadů.

VOREL: Omyl. Dostátek drzosti... A ještě
něco máme, a to je co?

MATYLDA: Veselou mysl.

VOREL: To jak kdy. Ale máme pocit vol-
nosti. A to je důležitá věc. To byla jed-
nou jedna dáma a ta se hrozně ráda vo-
zila na kolotoči. A to jsem s ní šel jed-
nou na poutí a vona nechtěla za žádnou
cenu dolů. I nezbylo mi, než koupit ce-
lej kolotoč. Prostál jsem u něj půl živo-
ta a čekal jsem, až sleze, neboť vím, že
trpělivost přináší růže. Mně přinesla sta-
řenu, která se chtěla vdávat. Ale já si jí
nevzal. Hádej proč? No protože mám rád
pocit volnosti... A tak jsem jí daroval
ten kolotoč.

11. Dej mi pár okovů / Hudba: F. Rose

Slowly
B♭7 *A* *Emi7* *A7* *D* *G* *D* *solo* *D*

Sbor

1. Dej mi pár o-ko-
2. o-ko-
3. o-ko-

A7 *D*

vů a jsem jen tvůj, ne-vá-hej jinak stínům ne-ža-luj.
vů a pevnou mříž, chceš-li být jistá, že mně neztra-tíš.
vů a jsem jen tvůj, ne-vá-hej jinak stínům ne-ža-luj.

D7 *G*

Vím, že rá-no zmi-zím zas, jak před slun-cem prchá
Chyt' mě sí-tí pa-vou-ka, než můj par-ník zahou-
Pev-ná mříž ti za-ji-stí, že jsem jen tvou ko-ris-

E7 *A7* *Emi7* *A7* *12 D* *G* *D*

mráz, dej mi pár o-ko-vů a jsem jen tvůj. 2. Dej mi pár
ká, dej mi pár o-ko-vů a jsem jen tvůj. 3. Dej mi pár
tí, dej mi pár o-ko-vů a jsem jen

3 D *B♭7* *A7* *Emi7* *A7* *D* *G* *D*

tvůj. Dej mi pár o-ko- vů a jsem jen tvůj.

MATYLDA: Teď mě napadá... Já jsem se
vám ani nepředstavila. Jmenuju se Ma-
tylda, jsem nezletilá, školou povinná,
dobrovolně ukázněná...

VOREL: Těší mě. Já jsem Vorel. Celestin

Vorel. Povoláním... Co já jsem vlastně
povoláním? Jako dítě jsem se domníval,
že dobudu svět.

MATYLDA: Vorel — dobyvatel!

VOREL: Ale světa jsem nedobyl. Jenom

jedno jsem pochopil. (*Hraje si s mincí*)
 Že když padne panna, musí být navrchu
 Vorel. Vyrobil jsem si proto po domáčku
 minci se dvěma pannama.

MATYLDA: Tedy penězokaz!

VOREL: Amatér... Ale taky čarostřelec!

MATYLDA: Čarostřelec?

VOREL: Jo. To znamená, že si vezmu dívku, postavím si ji k prknu a střílím po ní tak dlouho, až si ji na tom prkně pěkně vobkreslím. Někdy se mi to povede tak dokonale, že jí podle toho dávají šit pohřební rubáš.

MATYLDA: Tedy vrah!

VOREL: Spiš vtipálek...

MATYLDA: U vás člověk nikdy neví, jak co myslíte. S takovejma si hasiči věděli rady... Pochážíte odněkud?

VOREL: Z Jevíčka. To je takovej městýsek. Když jsem se narodil, dal můj otec střílet z děla.

MATYLDA: Na oslavu?

VOREL: Nikoliv. Na výběrčího plynu, kterému jsem byl nápadně podobnej.

12. Láska až za hrob / Hudba: Jaromír Klempíř

Foxtrot
p Cmi E^b B^b E^b B^b A^b

Kdo pů-jde podle stop, tam kde sehora zvedá, tak najde malej hrob a

E^b G7 *mf* Cmi Cmi7 F A^b G^b G^b F

na něm bodlák leda, tak najde malej hrob, kde nápis je už trop a

Cmi G7 Cmi *f* Cmi A^b7 Gmi7 Cmi G7 Cmi G7 Cmi C6mi A^b7

písmen u - bý - vá. 1. To já, já vzemi po-bý-vám, to já, já nebi

G7 Cmi B^b7 E^b já, já ta-dy pod strání, to já, já se-už

zazlívám, že kolt náhle štěka až je Johnny pacholek, že svátek už ne... mí-

nebráním a zů-stávám pařezemátek moje stádo krav a ja kulku ve skrá-

1. Cmi Emi Cmi G7 2. Cmi Dmi B^b7 A^b7

vám. 2. To ni. 3. To já, já tě už

Dmi A7 Dmi A7 Dmi D6mi B^b7 A7 Dmi C7 F

ne-lí-bám, to já, já se tu o-šklí-bám, že lí-bá tě on a použi-

G B^b7 Dmi A7 Dmi Gmi Dmi H7 Emi C7 Hmi7

vámůj pitra-lon, vždyť ví, že se ne - hý- bám. 4. To já, já to tak

Emi H7 Emi H7 Emi E6mi C7 H7 Emi D7 G
 ne-ne-chám, to já, já jednou vodjechám a kou-pím si rum adám ho
 A C7 Emi H7 Emi A Emi H7 Emi
 vnebi kovbojům a pak sni-mi při- spě - chám.

© PANTON, Praha - Bratislava, 1965

13. Popolední pošta

G Solo
 Jó, po-po-le-dní po-šta, po-po-
 D7
 po-da-la mi po-polední psa-a-ní, já po-čí-tám si do sta, po-po-po-ma-lu a
 G G7 C A7 D7 G D7
 slova mně-e-ra-a-ní. Ó né né né, čtu pá pá pá apláč mě po-ka-pá. Je je to podlá
 Cmi D7
 zrada, la-láska řekla tradá a kolem všechno padá, ať vás to ne-ba-cí. Jó, dnes je život
 Gmi D
 *skok sem, a zejtra zase skok tama a já z-to-ho kóktám pro ci-zí le-gra-ci. Jó, D.S.al
 CODA D7 G D7 G G7 C A7
 pláč mě po-ka-pá. O né né né, čtu pá pá pá a
 D7 G G7 C Cmi D7 G
 pláč mě po-ka-pá.

VOREL: Prostě já jsem Celestin Vorel.
 Černá ovce rodiny. Nedávno se mě zřekl
 strýc v Americe.
 MATYLDA: A proč se vás zřekl?

VOREL: Žádal jsem neprozřetelně svého
 amerického strýce o peníze na ruský
 kolo.

POUŤ PRO DVA

uvedlo jako své zahajovací představení divadlo APOLLO

— soubor Státního divadelního studia.

Nahoře záběr ze zkoušky,

dole Renata Tůmová jako Učitelka a Václav Štekl v roli Matěje.

Autorem všech snímků z Apolla (včetně 1. str. obálky) je Vilém Sochůrek.

14. Nechtěl bych / Hudba: Hawk Williams

Tempo di baião

C *G7*

Nechtěl bych nikdy být vkůži strý - ce, po kte - rém jednou
 krát jsem septal se-be sa-ma, zda-li kdy, po ně-

C *G7*

prý všechno zdě-dím. - Nechtěl bych nikdy mít o chlup ví - ce,
 čem bu-du tou-žit. Králem být, či mít sál, napsat drama.

C *Refr. C*

než-li kos, nebo dva za den sně-dí. - Nechtěl bych, nechtěl
 ne-bo sníh duše tvé změnit vlouži. - Od-po- věď den co

G7 *C*

bych boty vla-ku, nechtěl bych zá-so- bu bílých límců.
 den marně shá- ním, vracím se zas a jen sjedním přá - ním:

G7

- Nechtěl bych ztratit smích v novým sa- ku, nechtěl
 - nechtěl bych nikdy být vků-ži strý - ce, po kte-

1. C *2. C*

bych a- ni mít novou Simcu. Ko- li-
 rém jednoy prý všechno zdě- dím.

© (1952) Acuff-Rose Publ., USA — Acuff-Rose Ltd., London — Chappel & Co, Gmbtt., München; pro ČSSR: PANTON, Praha - Bratislava, 1965

VOREL: Poslyš, není ti to podezřelý, že jsme tu pořád sami?

MATYLDA: Jen aby to nebylo podezřelý jím!

VOREL: Už se stmívá a nikde ani noha.

MATYLDA: Možná, že drží minutu ticha za požár. Aby pak neměli výčitky, že se radujou!

VOREL: To jsme si mohli vodbejt společně. Rád ztichnu, když mám jistotu, že pak bude kravál a že něco trhnu.

MATYLDA: Ale musíme začít my! Aby lidi uvěřili, že už je dovoleno myslet na volovinky.

15. Už mě leccos neláká / Hudba: Jaromír Klempíř

Moderato

Dmi *A7* *Dmi* *A7* *Dmi* *A7* *Dmi*

mf

1. Už mne leccos ne-lá- ká tak, ja-ko před le- ty, už mne leccos
 2. Ted' už no-sím bu-ři- nu a tak se ne- ho- dí, a- bych kvů- li

ne-lá-ká tak, ja-ko dřív. I plot pa-na Po-lá-ka
tu-ří-nu lez a pak spad. A-ni dce-ra Po-lá-ka,
už mne tak ne-lá-ká-á, i plot pa-na Po-lá-ka sá-lé-jí
nakterou mě u-ži-lo, už mne ta-ky ne-lá-ká na žádnej
sliv. - pád. - 3. Jedno je však zá-ha-da,
když senikdo ne-dí-vá, že člo-vě-ka na-pa-dá zas to, co
kdys. A že mne už ne-lá-ká to ja-ko před le-ty,
pře-le-j-zám u No-vá-ka s dce-rou pa-na Ho-rá-ka do temnejch
míst, - do temnejch míst, - do temnejch míst.

© PANTON, Praha - Bratislava, 1965

MATYLDA: A víte co? Až to dneska skončí, tak vám ustelu ve stodole a zůstane u nás. Nadosmrti.

VOREL: Jsi velice laskavá, ale děkuju. Až to skončí, tak se prostě a krátce rozloučíme. Jsem povoláním tulák a kdybych zůstal na jednom místě, tak se mi to nepočítá do důchodu.

MATYLDA: A co když vám někdo ukradne kufr?

VOREL: Když ten kufr někdo ukradne, tak za trest propadne tuláctví a jezdi světem vod pouti k pouti a nemá nikde domova. Já ho kdysi taky ukrad.

MATYLDA: No tak ho dejte do úschovny a ztratíte vod něj lístek.

VOREL: Utéct vod pouti? Na to už je příliš pozdě. Zamiloval jsem si ji. Až to skončí, tak se rozloučíme.

16. **Zejtra už ti sbohem dám** / Hudba: J. Crutchfield /
Spoluautor textu: Rostislav Černý

H *solo E* *H7*

1. Zejtra už ti sbohem dá- a- ám, sbohem dá- a- ám,
2. Zejtra už ti sbohem dá- a- ám, sbohem dá- a- ám, zejtra můj už
sbohem dá- a-a-ám, zejtra už ti sbohem dá- a- ám, zejtra můj už
nejši. *Refrén*

E *G* *Emi* *G* *Emi*

1. Dnes ti přijdu ještě kpa- vla-či říct, že mám te-be nej-rad-ši
2. Dnes je ještě ča-su ha- ba- děj říct, že mám te-be nej-rad-ši

G *Emi* *C* *D7* *G* *H7*

a dál, že vím, že se ti nelí- bím a jen a jen tě na tvář po-lí- bím -
- přijdají ti to prozra-dím a jen a jen tě na tvář po-hla- dím. -

CODA *H7* *E* *H7* *E* *A* *E*

při 3.sl. zejtra můj už ne-jši. zejtra můj už nejši.

17. **Vypalte salvu** / Hudba: Karel Mareš

Swingový valčík *G* *Gmi*

f sbor unisono

D *Dmi* *D7mi* *E7* *A7*

f *Dmi* *G* *Bb* *C* *Dmi*

Vy-pal-te salvu a u-hod-te zvon, přines-te chleba a sůl.

G7 *Dmi* *G* *F* *Bb* *E7*

Vra-cím se do mės-ta na rodný Don, zmi-ze-lý od plo-tu

kůl. - Slá-vu a vavří-ny ne-ne- su vám, jdu je-nom
 já a hůl, - vemně však la-vi-ny sl-zí a chrám,
 který se po-ma-lu bo-ří. - Vy-pál-te salvu a u-hod-te
 zvon, ne-stůj-te sta-čí jen chtít. - K ži-vo- tu dávno mám
 vro-ze-ný sklon, vracím se prostě jen žít. -
 žít. - 3

© PANTON, Praha - Bratislava, 1965

Hasiči vstávají od nástrojů a spouštějí se po tyči do propadla. Z playbacku se ozve tlumeně dechovka.

VOREL: Tak se mi zdá, že tady bude za chvíli rušno. Slyším kapelu. Kdybych na tebe neměl čas, tak mi to vodu pust, ale kšeft je kšeft...

MATYLDA: Budu trhat lístky...

VOREL: Má mě rád? Nemá? Třetí řada vpravo, prosím, má, nemá? Balkon, lóže, nezakopněte o schod...

MATYLDA: Co to povídáte?

VOREL: Znal jsem kdysi biletářku, která si takto ověřovala, jak je na tom se svým milým. Když jí poslední návštěvník vyšel na nemá, tak vyběhla do ulic a vtáhla nejbližšího chodce do sálu. To byl tehdy přímo siláckej výkon, protože se hrály samý životopisný filmy... Tak, a teď se musím tvářit seriózně, protože se blíže kunšafti... [Vejdou hasiči]

HASIČ: Ve jménu požáru tě zatýkáme!

VOREL: Vodku se známe, že si tykáme?

MATYLDA: Ve jménu jakého požáru?

HASIČ: Ve jménu toho, co tady zuřil!

VOREL: Jo voni maj na mysli ten požár, co jsme uhasili. No to chápu. Každého to místra hněte, jiný li se jemu do řemesla plete.

MATYLDA: Tak teď už nerozumím vůbec ničemu. Vždyť tady vůbec žádný požár nebyl...

HASIČ: A to se nikdo nesmí dovědět... Jdeme... Chopte se kufru!

VOREL: Ten kufr věnuji do školních sbírek. A napište na to: Věnoval Celestin Vorel, majitel pouti, po prvé v životě nezískně...

Za zvuku polky odejdou a přichází svátečně naladěná učitelka. Po tyči se spustí na scénu zoufalý Matěj v civilu.

UČITELKA:

Chvátám

A to je nevšední

Do Podolí

S korunou poslední

Nechám ji na pouti

A to mě nermoutí

Za tobogán

A to je nevšední

Dobrá večer, školniče. Představte si, že jsem konečně našla Pešulu. Sbíral na louce léčivé bylinky s velitelovic Růžnou. Ten chlapec nezná odpočinku. Jen vidí Růžu a už se ubírá na bylinky. Mám z něho radost. A teď honem na pouť.

MATĚJ: Moment. Nemám nic proti nadšení, ale na pravým místě.

UČITELKA: Máte pravdu. Nadchneme se až u kolotoče.

MATĚJ: Nenadchnem, pouť byla odvrácená v poutech do hasičské zbrojnice. A jistě vás bude zajímat, že s poutí byla odvrácena dívka jménem Matylda, zákyně vašeho lycea, protože údajně uhasila požár.

UČITELKA: Matylda! Samozřejmě.

MATĚJ: Říkám údajně. To znamená, že ve skutečnosti je pravý viník někdo jiný. A to jste vy. Ano. To vy jste mě nabádala, abych tam lozil, když jsem dobře věděl, že tam nic není. Uhasila jste požár v našich srdcích. Máte na svědomí tisíce nevinných hasičů. A nejhorší je, že jako prvního vyhodili mne, pro ztrátu necitlivosti. A já se budu mstít. Jak já se budu mstít! Já vás neudám, ale oznámím to musím. Třeba mě za to nechají hlídat bazén s vodou.

UČITELKA: Jakej bazén, když nehoří?

MATĚJ: To je pravda — užívám se jako fackovací panák na pouť.

UČITELKA: Tak za prvé s tímhle kšichtem by vás umlátili, a za druhé pouť není.

MATĚJ: Komediant byl vzat do klády.

UČITELKA: A Matylda je taky v kládě, chudinka.

MATĚJ: Náhodou pro děti máme krásný malinkatý kládky s obrázkem Ferdý brabence.

UČITELKA: Co budeme dělat?

MATĚJ: To nevím. Ale kdyby někdo náhodou nedopatřením odhodil nedopalek, tak bych dělal, že nevidím. Rozumíte?

UČITELKA: Jo ták! Tak to já bych taky dělala, že nevidím.

MATĚJ: To vy nemusíte dělat. Kdyby hořelo, tak by potřebovali každého muže!

UČITELKA: A každou zmužilou ženu!

MATĚJ: Nebezpečí by nás opět semklo v jeden šik! *(Připazí ruce podle těla do pozorů a nahnátne v kapse krabičku zápalak)*

Paničelko, podívejte, co jsem našel!

UČITELKA: Co je to?

MATĚJ: Lipník!

UČITELKA: Haškův Lipník!

MATĚJ: Kdepak! Sóló Lipník! Sirky! Podívejte se! *(Škrtně a zapálí)* My dva spasíme svět. Zachráníme městečko od katastrofy. Vidíte tamhle na kopci tu hasičskou zbrojnicí?

UČITELKA: Nevidím. Žáci mi kradou břeje z nosu. Ale vidím ohýnek. Budu vám jej chránit dlaněma, protože věřím ve vaše čisté úmysly. *(Odchází)* Ale se sirkama nejsou žerty! Pozor! Opatrnost je matka toho...

MATĚJ: No přece moudrosti, paničelko. *(Odejdou)*

18. Matylda (Australská lidová)

Živě

C E7 Ami F C

1. Prodírá sem lázim a mám těžkou kabelu, do které vkládám vše

G7 C E7 Ami F C

to, o čem sním, a za hlavu házím vše to, co stojí za belu, pro tebe zpívám a

G7 C C F C

ja-ho-dy jím. Há-dej Matyl-do, há-dej Matyl-do, jak mnoho vážíš jen

Brání se houští a tíží mě kabelá
Do které si tajně vkládám to o čem tu
sním
A tma se na mě spouští a to by dělat
neměla
Neboť tu zpívám a nenajdu rým

Hádej Matyldo hádej Matyldo
Jak mnoho váží jen jedinej sen
O tom že svítá a vítá mě Matylda neděle
Tolik snad váží jen dubovej kmen

A tak světem se vláčím a táhnu s sebou
kabelu
Do které vkládám teď štihlý tón
Tón který se chvěje chvíli plně naděje
A pak se ztrácí a jsem jako on

© [úprava] SHV, Praha, 1965

Konec

Redakční poznámka

Text otiskujeme v jemně zkrácené verzi. Chybějící noty k písňím najdete v publikacích vydaných Státním hudebním vydavatelstvím; klavírní alba a kytarové zpěvníky písniček z Poutí pro dva vydalo také nakladatelství PANTON.

Písnička za korunu

Kdo by se snad domníval, že lze vyměnit písničku za korunu z královské klenotnice, určitě se mylí. Kdo by předpokládal, že mu ji za korunu zazpívá třeba Matuška, mýlí se neméně. Kam by přišel — tedy Matuška. A přece lze písničku za korunu získat celkem jednoduše. Některou i levněji, podle její délky. Kde? V edici **Písničky do kapsy**, kterou vydává nakladatelství Svazu čs. skladatelů Panton, Praha 1, Besední 3. V každém sborníčku této edice je několik populárních písniček z poslední doby, obvykle šest až osm. Sborníček stojí pět až šest korun. Sborníček **Písničky do kapsy** č. 22, který se v těchto dnech objeví ve všech prodejnách hudebnin n. p. Kniha, obsahuje nejhezčí písničky nového roku: Dlouhý šál, big-beat ballad Bohuslava Ondráčka a Josefa Zímy; Písnička v bílém, slowrock Františka Trnky a Karla Čejky; Smích padá tmou, slowrock Karla Svobody a Eduarda Krečmára; Spím, medium-foxtrot Františka Vitáska a Oty Žebráka; Dej mi víc své lásky, beatová píseň Petra Jandy a Pavla Chrástiny; Až loutky rozkvetou, big-beat ballad Zdeňka Krotila a Ed. Krečmára; Procitni, snílku (Beautiful dreamer) a Na shledanou, můj milý (Good bye, my lover) — obě americké lidové s českými texty Slávka Ostrežihó. Neseženete-li **Písničky do kapsy** 22 ve své prodejné hudebnin, napište si do Pantonu. Rádi vám sborníček na dobříku zašlou.

BITVA V GYMLU aneb

Ukázky z hudební demonstráže o jedenácti obrazech,
kterou podle populární knížky JAROSLAVA ŽÁKA napsal ZDENĚK POŠÍVAL
a kterou uvádí ostravské DIVADLO PETRA BEZRUČE

(Vejde Suchánková, chór povstane)

CHÓR: Dobrý den, paní profesorko.

SUCHÁNKOVÁ: Dobrý den, studenti, posadte se, teď! Pero.

KRHOUNEK: Prosím, paní profesorko.

SUCHÁNKOVÁ: Chybí...

KRHOUNEK: Novák, paní profesorko.

SUCHÁNKOVÁ: Pěkné kvítko, ten Novák.

Vyučuji, teď. Vezměte si sešity, teď.

(Chór jedná podle povelů, jako stroje)

Rozevřete je, teď. Uchopte písátka, no

ták, také. Téma hodiny — renesance.

Doba — 16. století. Místo — české země.

Pište si do sloupce jednotlivé letopočty,

později doplníme údaji. Teď: 1501, 1502,

1503, 1504, 1505, 1506, 1507, 1508, 1509,

1510, 1511, 1512, 1513, 1514, 1515...

HOLOUS *(do výkladu Čurilovi)*: Já už to nemůžu vydržet.

ČURIL: Mně se slušně chrápe.

HOLOUS: Ádo, nebuď sadista.

ČURIL: Ať nežeru.

(nahlas)

Prosím, paní profesorko!

SUCHÁNKOVÁ: 1519, co je? 1520, Čurile? 1521 —

ČURIL: 1522, prosím, mohl bych, 1523, se vzdálit na 1524?

SUCHÁNKOVÁ: 1525. Běž! 1526, 1527, 1528, 1529...

(Čuril oběhne kruhovou chodbu, přičemž si nasadí brýle a vousy, pak zaklepá na „třidu“ a znovu vejde)

SUCHÁNKOVÁ: 1531, 1532, co si přejete? 1533, 1534...

ČURIL *(stařeckým hlasem)*: Student Antonín Holous se má dostavit hned k panu řediteli.

SUCHÁNKOVÁ: 1535, 1536, běž, Holousil! 1537, 1538, 1539...

(Oba vyběhnou, utíkají po kruhu a zastaví se až na forbině — hlas Suchánkové slábne, „třída“ se setmí. Holous zatáhne za šňůru, ozve se pouliční ruch a přijíždějící tramvaj. Oba letí k druhému portálu, naskakují do „tramvaje“, drží se „držadel“)

HOLOUS: Tos udělal geniálně. Pojd večer do bijáku. Jestli nemáš vlezný, tak to zatáhnu.

ČURIL: Co hrajou?

HOLOUS: Nějaký vášně. Mně to sice neba, ale je to zakázaný, dneska chodil voběžník.

ČURIL: To může bejt zajímavěj podnik, páč třída bude chodit vokolo, aby někoho nacytal. Jenom ty vášně mi vaděj. Není u toho groteska?

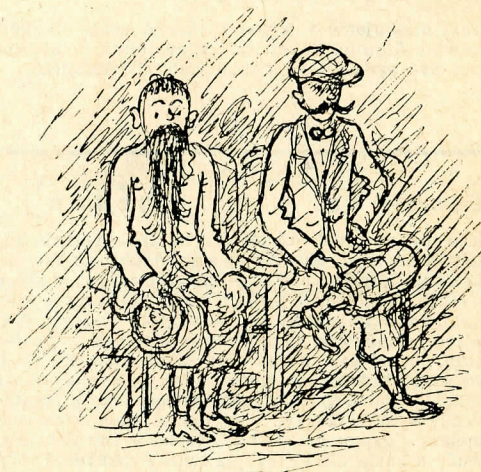
HOLOUS: Týdeník z olympiády.

ČURIL: Dobrý. Polezem tam zadem po setmění.

HOLOUS: Poslechni, moh b s náma jít Pepík Nováků. Von má fajn fóry na ty vášně.

ČURIL: Tak ho sežeň. A je to fakt zakázaný, abysme se nebodli.

HOLOUS: To ti Věna písk, dyk to bylo ve voběžníku... Já tu velezám. Tak v šest! *(Vyskočí a zmizí v chóru)*

Jak vidno, dodávají kvartánům kníry i plnovousy rázovitěho vzhledu...

ŠTUDÁCI A KANTOŘI

ČUŘIL: V šest.

(Chvilíčku jede, pak vyskočí za jízdy, zvuk tramvaje se vzdálí, vystřídá zvuk bulváru. Reflektor sleduje Čuřila, prohlížejiho si „výklady“. Mezitím zmizí ze „třídy“ Suchánková a chór si sedne jako v kině, zády k obecenstvu. Zvuk ulice vystřídá znělka filmového týdeníku. Čuřil si nasadí brýle a vousy, přitáhne vázanku a vkročí do „kina“. Vtom se rozsvítí naplno a chór se vážně otáčí k Čuřilovi.)

CHÓR: Student Čuřil se má okamžitě do-
stavit do ředitelny.

ČUŘIL: A sakra.

(Sejme vousy a brýle a se svěšenou hlavou jde pomalým krokem okolo po kruhu, chór v zástupu za ním. Hudba hraje smuteční pochod. Pak se chór rozloučí s Čuřilem a vytratí se. Osvítí se „ředitelna“, kde po boku ředitele stojí ještě Lejsal)

ŘEDITEL: Kde jste byl včera, Čuřile?

ČUŘIL: Prosím ve škole.

ŘEDITEL: A pak večer?

ČUŘIL: Na procházce, prosím.

ŘEDITEL: Kde jste chodil? Nebyl jste také před biografem?

ČUŘIL: Nemohu si vzpomenout, pane řediteli.

ŘEDITEL: Já vám osvěžím paměť. Nejdřív jste zašel do hostince U žaludského esa. Je to tak?

ČUŘIL: Koupil jsem si tam preclík.

ŘEDITEL: Byl jste viděn, jak hrajete kulečnick.

ČUŘIL: Jak, prosím?

LEJSAL: Netvařte se tak pitomě. Kdo tam byl s vámi?

ČUŘIL: Byli tam, prosím, nějací hoši z ok-távy.

ŘEDITEL: Co tam dělali?

ČUŘIL: Měli v rukou takové hůlky ...

ŘEDITEL: Snad tága, ne?

ČUŘIL: Nevím, prosím. Měli v rukou ta-kové hůlky a jimi poštuchovali takové červené a bílé kuličky.

LEJSAL: A odtud jste šel ke kinu. Co jste tam dělal?

ČUŘIL: Nahlédl jsem, prosím, do sálu.

ŘEDITEL: Proč jste tam nahlížel?

ČUŘIL: Hledal jsem jednoho známého.

LEJSAL: Pravděpodobně mne, co, vy ni-čemó?

ČUŘIL: To, prosím, ne. Chtěl jsem se po-dívat, nejsou-li tam hoši z naší třídy.

ŘEDITEL: Věděl jste přeci, že film je za-kázán. Jak byste tam tedy mohl hledat spolužáky?

LEJSAL: Byli tam někteří?

ČUŘIL: Nebyli tam, prosím, žádní.

ŘEDITEL: Proč jste je tam tedy hledal?

ČUŘIL: Chtěl jsem je pokárat, že chodí na zakázané filmy.

LEJSAL: Už máme té vaši komedie dost. Nezapírejte, byl jste na filmu Ve víru vášní.

ČUŘIL: Já, prosím, nic nezapírám.

ŘEDITEL: Proč jste tam chodil?

„Kdo
to
tu
řve
jako
kráva?“

ČUŘIL: Prosím, z nerozumu.

ŘEDITEL: Byl jste tam sám?

ČUŘIL: Ano.

LEJSAL: Už zase lžete. Zahlédl jsem vás, jak jste odcházel se dvěma mladíky. Byl tam Novák?

ČUŘIL: Byl jsem tam sám.

ŘEDITEL: Víte dobře, Čuříle, že nejvíce si ceníme u studentů přímosti a pravdomluvnosti. Je vám skoro dvacet let a vymlouváte se jako nějaký primánek. Jednejte jako muž a jmenujte nám spoluviníky.

ČUŘIL (*mlčí*)

ŘEDITEL: Můžete jít. Následky si poneseš sám.

ČUŘIL (*se pokloní a odejde*)

LEJSAL: To je prohnáný klacek.

ŘEDITEL: Máte nějaké podezření, kdo mohli být ti druzí dva?

LEJSAL: Podezření mám, ale nemohu jim nic dokázat. Ve tmě jsem nic nerozeznal.

ŘEDITEL: Snad bude nejlépe, když to necháme plovat.

LEJSAL: Mělo by se, pane řediteli, v té věci postupovat co nejpřísněji. A jistě tam byl i Novák. Měli bychom na něj udeřit.

ŘEDITEL: Totiž, pane kolego, abyste rozuměl, záleží mi na tom, aby se to nerozmazávalo. Čuřil je chlapec z lepší rodiny. Musíme přimhouřit oko.

LEJSAL: Ano, pane řediteli. Uctivý služebník, pane řediteli, poklona uctivá. (*Odejde, přichází Kolísko*)

KOLÍSKO: Ani nevíte, pane řediteli, jak mne ta věc rozrušila. Celou noc jsem oka nezamhouřil. Pane řediteli, nemohu v té třídě vyučovat, dokud tam ten žák bude sedět.

ŘEDITEL: Buďte bez starosti. Novák bude odstraněn z ústavu.

KOLÍSKO: Když se ho ale někteří kolegové zastávají.

ŘEDITEL: To je ta naše nešťastná nesvornost.

KOLÍSKO: Upozorňuji, pane řediteli, že v úloze onoho ničemy jsem zjistil stopy četby, která jistě měla vliv na jeho mravní úpadek. Psal tam něco o mlocích a takové věci. Já nechci nikoho jmenovat, ale ten, kdo takové věci žákům půjčuje, je spoluzodpovědný za tyto smutné zjevy.

ŘEDITEL: Dobře, že mi to připomínáte. Byl bych velmi rád, kdybyste se od příštího roku ujal žákovské knihovny vy.

KOLÍSKO: Mezi námi, pane řediteli, když se tak probírám těmi novými knížkami, které pan kolega nakoupil, někdy trnu, co se teď všechno nevydává za literaturu.

ŘEDITEL: Už jsem na to upozorňoval. Jenže on tvrdí, že jsou to knihy ministerstvem schválené.

(*smutně, ale diskretně*)

Sám nejsem odborník.

KOLÍSKO: Tady jsem zabavil Novákově jednu knížku té moderní poezie. Je to hrozné. Prosím, jen tak namátkou, račte si to přečíst, třeba tuhle —

„Na řemeslo
se nehodí,
z měšťanky
ho vyhodili,
tak aspoň
tu maturitu
kdyby udělal!“

Obrázky Vlastimila Rady
z knihy Jaroslava Žáka
Študáci a kantorů

ŘEDITEL: Pozdravuji tě modrá mnoho-
můrko
kdo olízl tvou plíseň zešlí.
Tvůj klobouk mírní subtropické horko
o moře se zmuchlanou košili...
Che, to je dobré, moře se zmuchlanou
košili. Byl jsem již několikrát u moře,
ale že by mělo košili, to jsem si opravdu
nevšiml.

KOLÍSKO: To jsou tam horší věci —

ŘEDITEL: Nechápu dobře, co tím chceš
docílit. Vždyť tím ty děti úplně popletou.
Přece báseň má obsahovat vznešené
myšlenky. Jako třeba... Byl první kvě-
ten, první máj... není to krásné?...
hrdliččin zval ku lásce hlas, zaváňel háj,
nebo tak nějak. To jsou, kolego, nádherné
verše.

KOLÍSKO: Tak, tak, pane řediteli, dříve
básník naslouchal hrdličce, ale dnes-
ka...?! Račte dovolit, Nezval:
Rozlož se celá ve vanu a v šatník
V oči a prsy v nehty na ruce
V to všecko čím tě obšťastnil tvůj zlatník
Uleť své kadeřavé paruce...
— tedy jsem zatřhl některá místa mrav-
ně závadná — zde například...

ŘEDITEL (se zájmem): Tvé levé nachý-
lené koleno — ale fuj! To je odpor-
né! ... Tohle přece nemůžeme dát mlá-
deži do rukou.

KOLÍSKO: Když se pan kolega stále ohá-
ní ministerstvem.

ŘEDITEL: Vite co, uděláme to jednoduše.
Kniha se prostě ztratí — (dává ji rych-
le do kapsy)

— a koupíme jako náhradu něco jiného.
Něco od Jiráka nebo Kosmáka. Vy už
něco vyberet!

*

LEJSAL (zvedne hlavu od třídnice): Blí-
ží se, jak víte, co? Konference. Já mu-
sím tedy co? Podívat se na co? Na vaše,
no? Znalosti. Knihy, strana 36, věta čes-
ká sedmá. K tabuli ... Čuřil! Horatius
píše: Ó kolena! Kolena nechť přiblíží se
k jezeru. — Přeložte!

ČUŘIL: Horatius píše, ó kolena...

LEJSAL: Přeložte!

ČUŘIL (vysmrká se): Ó kolena! Prosím,
nemohl jsem se připravit, zemřel mi
ujec.

LEJSAL: To je darebáctví!

ČUŘIL: On za to nemoh, on měl rakovinu.

LEJSAL: Vy lajdák, vy kloučku líná!
Sedněte! Píši vám nedostatečnou. Větu
nám přeloží Boukal.

BOUKAL: O genua, genua, al lacum ap-
propinquent!

LEJSAL: Vy šejdíři, máte to napsané
v knize! Mne neoblaťnete! Che!

BOUKAL: Prosím, nemám.

LEJSAL: Nebudte drzí. Vy jste druhý No-
vák! Budete jako on po zásluze potres-
tan, sedněte! Jánská!

JÁNSKÁ: Tato věta... tedy... Hora-
tius...

LEJSAL: Dost! Co je to za koktání? S tím
chcete do praktického života? Sednout!
Větu nám volně vyloží Krhounek česky!

KRHOUNEK: Autor praví...

BOUKAL (napovídá): Mluví o kolenou...

KRHOUNEK: Autor prosí na kolenou...

LEJSAL: Jak?

BOUKAL (napovídá): Vyzývá kolena u je-
zera.

KRHOUNEK: Autor na stará kolena zívá
u jezera.

LEJSAL: Klacku! Tak ty budeš zesměš-
ňovat antickou literaturu? Zalez, ať tě
už nevidím! — Tak takhle si představu-
jete latinu, vy Nováci?! Já s vámi zato-
čím, že jste to ještě nezažili... já...

(Inspektor zaklepá a vejde, chór vsta-
ne)

INSPEKTOR: Jsem zemský školní inspek-
tor Karkulka.

LEJSAL: Mě... mě... mě... tě... tě... tě...

INSPEKTOR: Skloňujete?

LEJSAL: tě... těší, pa pane inspektore.
Račte se laskavě posadit.

(Klepou se mu kolena, nese židli. In-
spektor a chór usedají. Lejsal pokraču-
je vliďně, třesoucím se hlasem)

Milí studenti! Pozoruji u vás chvaliteb-
nou snahu porozumět hlubokým senten-
cím klasických autorů. Nuže, pokusme
se znovu vyložití tito smysl onoho pa-
mátného výroku. Jakže zní citát, Paříz-
ková?

PAŘÍZKOVÁ: Ó kolena! Kolena nechť při-
blíží se k jezeru.

LEJSAL: Jaký smysl má tento citát?

PAŘÍZKOVÁ (mlčí)

LEJSAL: Nebojte se, já vás nesním.

HOLOUS (se hlásí): Básník přistupuje
k jezeru, aby si umyl nohy.

LEJSAL: To by nebyl tak špatný výklad.
Má někdo lepší nápad?

INSPEKTOR: Prosil bych, pane kolego,
nějaký překlad do latiny. Nějaké struč-
né větičky.

LEJSAL (servilně): Ó, prosím, pane zem-
ský školní inspektor. Tak, chlapci, pře-

ložte panu inspektorovi ... třeba... třeba... třeba... třeba... Boukal?

BOUKAL: Prosím, třeba: Vlk nese domovníkovi psaní.

LEJSAL (*zpocen*): Tedy to by šlo — tedy přeložte panu zemskému vlkovi, že domovník nese — jak jste to říkal?

INSPEKTOR: To je trochu těžká věta a nedává dobrý smysl.

LEJSAL (*nutí se do přisnosti*): Jaký smysl má ta věta, Boukale?

BOUKAL: Autor v ní líčí trudný život domovníka za polárním kruhem.

LEJSAL: Proč za polárním kruhem? Z čeho tak soudíte?

BOUKAL: Soudíme tak podle vlka, jenž nese dopis.

ČURIL (*se hlásí*): Prosím, domovník mohl být také v zoologické zahradě.

LEJSAL (*chytá se stěbla*): Pravdaže, ovšem. Autor vlastně líčí trudný život kohopak? Holousi?!

HOLOUS: Líčí trudný život vlka, ježž ne-svědomitý domovník nutí, aby mu nosil dopisy.

LEJSAL (*utírá si pot*): ... ačkoliv by si mohl poslat například, nuže?

HOLOUS: Mohl by si například poslat tuleně.

(*Chór se pochechtává*)

LEJSAL: Nesmějte se, když je váš spolužák zkoušen. — Co jste řekl — tuleně? Mohl by tuleň nosit i jiné předměty?

BOUKAL: Mohl, pane profesore. Například dýmku.

LEJSAL: Jak bude znít nyní ta věta?

BOUKAL: Tuleň nese domovníkovi dýmku.

LEJSAL: Přeložte do latiny.

INSPEKTOR: Pardon, pane kolego, tato věta bude snad působit žákům jistě potíže.

LEJSAL (*slabým hlasem*): Pane zemský vlku, totiž inspektore, mně je nevolno ... (*Potácí se ven, inspektor za ním*)

CHÓR (*povstane, otáčí se k hledišti s pokrčenými rameny, rozloží ruce, jako že vina není na něm*): Vypukl boj!

BOUKAL: Válka se dostává k svému vrcholu!

PARÍZKOVÁ: Tentokrát přispěchala pomoc.

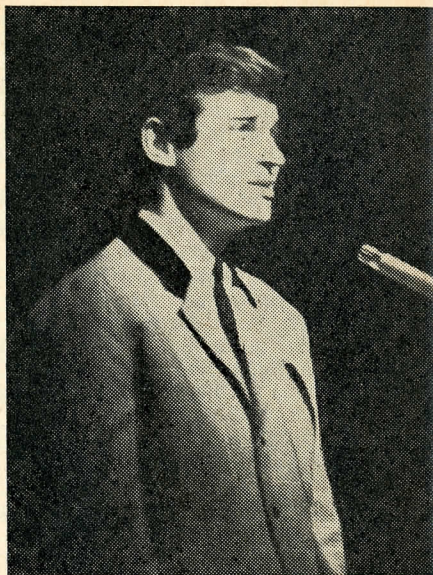
HOLOUS: Pomoc — vlk.

KUTÍLKOVÁ: Karkulka.

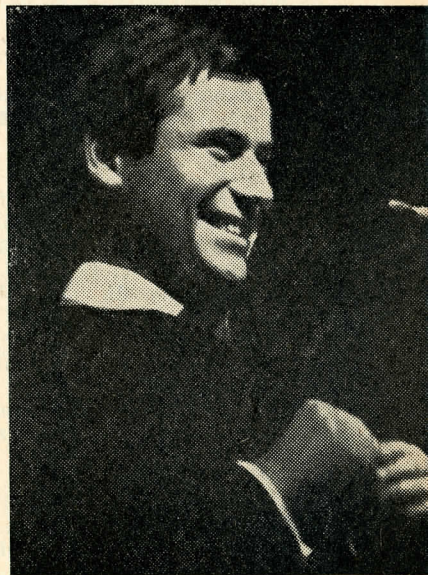
ČURIL: Vlk vnesl zmatek do nepřátelských řad.

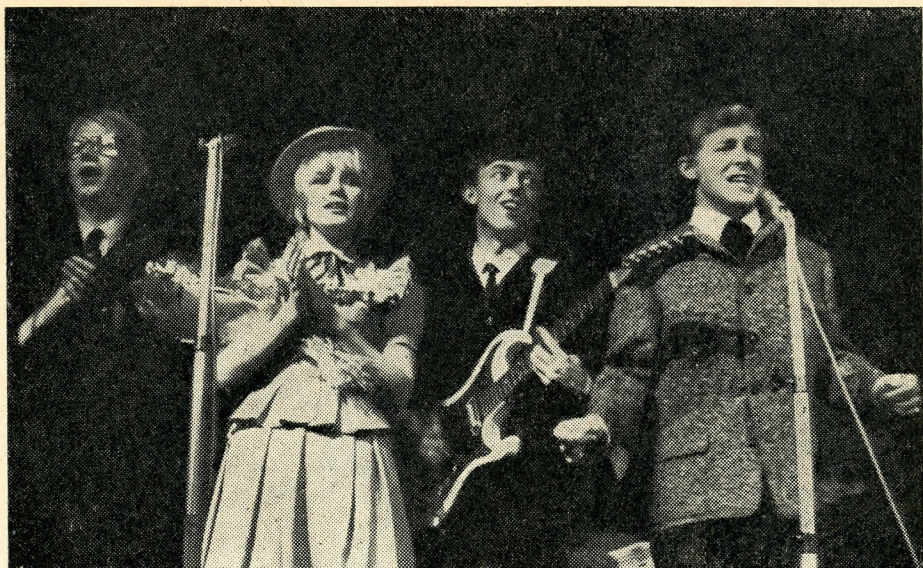
JÁNSKÁ: Bitva pokračuje.

CHÓR: BITVA V GYMLU!

ZUZANA JE VŠUDE JAKO DOMA

Po Zuzaně, která byla sama doma, a Zuzaně, která byla zase sama doma,
a Zuzaně, která nebyla pro nikoho doma, představila se v Semaforu
Zuzana, která je všude jako doma.
Hrají a zpívají kromě jiných J. Majer, A. Michajlov, A. Hrůza, Z. Burianová,
J. Bednář a M. Drobny.

Čtenářská soutěž repertoáru malé scény

Odpověz jednou větou!

Po hlubokém průzkumu řady časopisů odborných, populárně vědných i dalších dospěli pracovníci redakce Repertoáru malé scény k závěru, že časopisecké vyjadřování trpí nadměrnou složitostí, mnohmluvnou rozbředlostí a nedostatkem vtipu.

Ve snaze odpomoci těmto závažným nedostatkům a také po vzoru jiných osvědčených časopisů vypisujeme tímto velkou a bohatě dotovanou čtenářskou soutěž, jejímž úkolem je naléztí nejvtipnější čtenáře RMS

- a) v jednotlivých krajích,
- b) v měřítku celostátním.

Počínaje únorovým číslem letošního ročníku RMS najdou čtenáři vždy na poslední stránce otázku, určenou soutěžícím v jednom kraji.

POZOR! VOLÁME ČTENÁŘE JIHOČESKÉHO KRAJE!

V ÚNOROVÉM ČÍSLE BUDE OTÁZKA PRO VÁS!

Úkolem soutěžících je odpovědět na danou otázku vtipně jednou větou, zaslat odpověď písemně vždy do 13. následujícího měsíce z kterékoli pošty příslušného kraje a uvést svoji adresu, věk a povolání.

V čele s Ivanem Vyskočillem a Josefem Škvoreckým posoudí redakční kruh RMS měsíc od měsíce odpovědi a vybere nejvtipnější pro otištění a ocenění.

Nejvtipnější čtenáři jednotlivých krajů (zvaní též krajsí Filipové, švandisté či koumáci) budou po skončení soutěže pozváni do Prahy k slavnostnímu převzetí cen, vypsáných redakcí, předními profesionálními malými divadly a dalšími institucemi.

Jsou vypsány též bohaté ceny pro tři nejvtipnější odpovědi v měřítku celostátním (knihy, lístky do divadel, houpací kůň atp.).

U příležitosti slavnostního předání cen bude uspořádáno symposium na téma:

VÝZNAM LEGRACE V NAŠEM DENNÍM ŽIVOTĚ.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p.

Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény:

Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková, Jaroslav Vedral
Grafická úprava: Miloslav Fulín — Technická redaktorka: Jana Zubíková

Redakční kruh: Václav Bárta, Vratislav Bartůněk, Jiří Černý, Miroslav Kovářík,

Josef Škvorecký, Jan Šrámek, Ivan Verner, Ivan Vyskočil

Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 22 10 54

Tiskne Knihkisk, n. p., provoz 2, Praha 2, Slezská 13

Rozšiřuje PNS, o předplatném informuje a objednávky přijímá každá pošta i doručovatelé;

objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku,

odd. vývoz tisku, Praha 1, Jindřišská 14

Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 15. prosince 1965

© Orbis, 1966 — F-14*60024

Právo k provozování uveřejněných textů zadává

Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28;

autorská práva autorů hudebních skladeb chrání

Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20

HEZKEJ BILLY

Americká lidová píseň

Hudební zpracování a český text: Slávek Ostreží

Tempo di foxtrot

1. Kdepak jsi, kde jsi byl, Billy boy, Billy Boy? Kdepak jsi, kde jsi byl, hezkej Billy? Byl jsem v ranči dale-kým pro tu, co je v srdci mým, jenže sní bych si vzal i její má-mu. Vú-pí- ja jou - ou ou ou jííí vú pí jou vú-pí - ou jííí. -

2. Řekla
3. Nabíd-
4. Co ko-
5. Kdepak

2.

Řekla ti „tak pojď dál“,
Billy Boy, Billy Boy?
Řekla ti „tak pojď dál“,
hezkej Billy?

Jó, to řekla „tak pojď dál“,
dolík na bradě se smál,
jenže s ní bych si vzal
i její mámu.

Vokál

3.

Nabídla fotýlek,
Billy Boy, Billy Boy?
Nabídla fotýlek,
hezkej Billy?

Nabídla mi fotýlek,
vlasý samej prstýnek,
jenže s ní bych si vzal
i její mámu.

Vokál

4.

Co koláč třešňový.
Billy Boy, Billy Boy?
Co koláč třešňový,
hezkej Billy?

Umí koláč třešňový,
oči má jak mandlový,
jenže s ní bych si vzal
i její mámu.

Vokál

5.

Kdepak je, kde ji máš,
Billy Boy, Billy Boy?
Kdepak je, kde ji máš,
hezkej Billy?

Ať je radši navěky
v tom svém ranči dalekém,
když bych s ní měl si vzít
i její mámu.

Vokál

rms 1

VÁCLAV NECKÁŘ

Když někam přijede na koncert, mladí posluchači mu skandují vstříc BIM – BAM – BIM – BAM podle jeho nejnovějšího šlágru z repertoáru Paula Anky. Anebo dokonce zcela konkrétně AŤ ŽIJE VAŠEK! Odborníci pokyvují hlavami a televizní režiséri si do seznamu zpěváků s hereckými schopnostmi natrvalo poznamenali jméno Václav Neckář.

